

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. III. szám 2014. március hónap

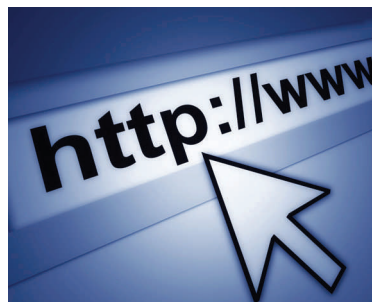
Köszöntő

A "föl-földobott kő" - földjére hullott. Újabb "nagy" feladat a tennivalók sorában. Vissza a gyökerekhez. Emlékek rohamoznak: kellemesek és nyugtalanítók, mosolyra fakasztók és szívetleket melengetőek. Az a pöttöm legény, aki évtizedekkel ezelőtt édesapja kezét szorongatva megilletődötten araszolt az ódon falak között és ámulva mustrálta a betlehemi figurákat, majd meghatódva, félénken pillantott a lépteit árgus szemmel követő szentekre, nem sejtette, hogy' is sejthette volna, hogy valaha papja lesz Isten nagyatádi családjának.

Állomáshelyemet nem magam választottam. "A püspök akarata, Isten akarata" - fogalmazta meg valaki egykoron. Ezt alapul véve próbálom a Gondviselő Isten kezét meglátni a szűkebb pátriába irányító dispozicióban. "Senki sem lehet próféta a maga hazájában" - idézgették többen, amikor a hír kitudódott. Jézus szavainak igazához nem férhet kétség... Tudom, lesznek, akik minduntalan az egykori suhancot látják személyemben aki kellemes, vagy ellentmondásos érzést keltett bennük.

Többen faggattak és egyre firtatták: - *Te miképp fogadod a nem épp szokványos döntést?* Nem tudok másképp reagálni a fölvetésre, csak az Örömhír szavaival, méghozzá azzal az Igével, amit Szent János rögzít evangéliumában. András, miután megérintette és megigézte Jézus személye és tanítása, így fordul testvéréhez, Simonhoz: "Megtaláltuk a messiást!" (Jn 1, 42) Ezzel az örömdetes hírrel szeretnék én is földijeim felé fordulni: - Megtaláltam a Messiást! Ha szeretnétek megismerkedni Vele, nosza, jertek velem!

Sosem rühelltem a prófétaságot. Másfél évtizede kutatom, mi szépet tehetnék Isten Országáért ott, ahová az Isten állított. Próbálkozások, kísérletezések, kudarcok, sikerek, csalódások és zsendülő vetés szegélyezik utamat. Megedződtem. Tisztában vagyok vele, hogy nagy felelősség nehezedik rám. "Családfőként" azt kell szem előtt tartanom, ami az egész közösség javát szolgálja. "Mit tenne Jézus a helyemben?" - kérdezem magamtól újra és újra...

Nem kergetek illúziókat. Világos számomra, hogy nemcsak egyházunk ügyködik, hogy küldetését teljesíthesse, hanem az "Ellenség" is aktív, és a köténye teli van konkollyal (Mt 13, 24-28). A kapkodás, vagdalkozás helyett inkább az ismert fabulára utalnék. Annak a békának az esetére, aki egyedülként jutott föl a célul kitűzött magas kőfalra. Társai az ellendrukerek hatására sorra feladták és visszapotyogtak. Ő erejét megfeszítve célba ért és ebben épp a fogyatékosága segítette: az tudniillik, hogy *süket* volt.

Végezetül arra kérem a kedves testvéreket és honlapunk látogatóit, esdjék ki számomra a kegyelmet, hogy a primíciára választott jelmondatomhoz a Nagyatádon töltött idő alatt is hűséges maradhassak: „Megmondták neked, ó ember, mi a jó, és mit kíván tőled az Úr: Semmi mást, mint hogy váltsd tettekre az igazságot, szeresd hűségesen, és járj alázatosan a te Isteneddel.” (Mik 6,8) Közbenjárásukat köszönve, Isten iránti hálával és szeretettel nyújtom át Önöknek megújult honlapunk felületeit.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

H. Németh István:

Álmélkodva hallgatták

„amikor (tizenkét esztendő lett, felmentek Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint.”

{Lk 2,42}

- Békesség neked, Ahira!

- Béke veled is, Áser!

A fazekasok utcájában két jámbor pap találkozott. Ahira, a jól megtermett áldozópap szertartásosan helyezte párnás kezét paptársának jobb vállára. A fiatalabb Áser sem maradt adós az idősebb paptársnak kijáró tisztelettel. Kezét homlokához érintette, majd Ahira ősz szakálla végét simította meg. Dús volt ez a szakáll és jól ápolt, mint maga az egész ember, akiről szinte sugárzott a jólét és megelégedés.

- Jó időt adott mára Adonáj-Isten - szuszogta fényes arccal Ahira, miközben verítékét törölgette patyolat kendőjével.

- Kegyelmes ígért ez a jó idő az Úrtól - válaszolt Áser, és megindult a másik pap mellett felfele az úton.

Szembeütközött a különbség a két pap között. Áser fiatal, mozgékony, vékony ember volt. Ritkás fekete szakálla harcisan ágaskodott az álla felett. Tüzes fekete szeme fényesen csillogott. Látszott, nagy erőfeszítésbe került, hogy fékezze lépteit a kényelmesen döcögő öreg pap mellett. Ahira jókedvűen fecsegett.

- elmúlt az ünnep, hazamentek a vidékiek. Te Áser, el sem képzeled, mennyi munkát adott nekem a léviták konyhájának a felügyelete. Naponként ezrek ellátásáról kellett gondoskodnom. Ha nem lett volna annyi áldozati állat, és a nekünk járó rész, nem is tudtam volna, mit tegyek.

Kezét elégedetlen süllyesztette el a kék és bíborveres fonállal kihimzett széles papi öv alá.

- Most végre újból csend van Jeruzsálem utcáin.

Áser felkapta bozontos fejét.

- Én pedig jobban szeretném már, ha Jeruzsálem utcái telve lennének lármás, kiáltozó emberekkel, akik ujjongva kiáltanak! - Hozsánna a Dávid Fiának, áldott legyen a hozzánk eljött Messiás, a Szabadító!

- Nono - hökkent meg az öreg Ahira -, ne olyan tüzesen, kedves atyámfia. Jó lenne, persze, hogy jó lenne, de azért nem kell türelmetlenkedni! Békítően tette hozzá.

- Jól van no, megértelek. Én is voltam valamikor fiatal tüzes pap. Akkor még én is azt hittem, hogy megérem a Messiás eljövételét.

- Még megérheted.

Szélesen kacagod az öreg Ahira.

- Ábrahám óta folyton várjuk, nem valószínű, hogy éppen most, az életemből még hátralévő néhány év alatt jönne el No és ha eljönne? A dicsőséges csatákban már nem vehetek részt, mert öreg vagyok. A Messiás a seregek élére áll, sokáig tart, míg kivívja a győzelmet az elnyomók felett, addig pedig fiam, itt éhezünk és nélkülözünk.

Aggodalmasan simított végig domború pocakján.

- Nem lesz háború! - kiáltotta indulatosan Áser. Szavával fog a Messiás rendet teremteni. Az ő igéje egyszerre meghozza a békességet és szabadulást, Ézsaiás próféta is ezt mondta:.....dárdáikból metszőkéseket csinálnak, és nép népre kardot nem emel többé!"

- Csendesebben te! Ti fiatalok még talán élvezhetitek a Messiás aranykorát. De

nekem, halálba készülő Öregnek már csak a szent Törvényre

van gondom, hogy bekerülhessek egykor az igazak paradicsomába.

Áser merészen az öreg szeme közé nézett - És mi lesz, ha a Messiás új törvényt hoz? Hasznát veszed-e a régiek akkor? Avagy nem Ő fogja egyedül megmondani, ki láthatja meg az Örökkévalót? Ő felette fog állni a Törvénynek.

Ahira borzadályal nézett rá.

- Te szerencsétlen, ez már megint miféle szadduceus tévelygés? A Messiás sohasem kerekedhetik Mózes törvénye fölé. Dávid Magva éppúgy szolgálja majd a Törvényt, mint szent őse. Ő csak a nép nyomorúságain fog változtatni, de Izrael Istenéhez a világ végezetéig a Törvény mutatja az utat a mennyekbe!

Áser nem szólt semmit sem. Összeszorított szájjal lépdelt a fejcsóváló Ahira mellett. Nagy sokára sóhajtott fel bánatosan. - Életem legboldogabb napja lenne, ha

meglátnám a Messiást...

Egy keskeny hídon mentek keresztül.

Áser udvariasan előreengedte az öreget. Közben hátraszólt.

- Vigyázz fiam, le ne ess!

Ahira most vette észre, hogy egy gyermek kíséri őket. Kíváncsian vette szemügyre.

- Kié ez a gyerek? A tied nem lehet még ekkora.

Olyan 10-12 éves lehetett a fiúcska. Ünnepi köntöske volt rajta, a derekán szorosra hurkolt öv elárulta karcsú, arányos termetét.

- Nem az én fiam, názareti gyermek. Itt maradt az ünnepek után, szülei hazamentek. Nálunk aludt az éjszaka

Ahira kedvtelve fogadta a fiú meghajlását.

- Véletlenül maradtál itt, fiam?

- *Atyám dolgaival kell foglalkoznom.*

- Hm, Aztán mi az atyád foglalkozása?

- *Embereknek hajlékot készít.*

- Aha. Később pedig, ha felnősz, te is segíteni fogsz neki. Vagy nem?

- *Mindig engedelmeskedni fogok Atyámnak.*

- Jól van, fiam, úgy is kell. Mindig engedelmeskedj Atyádnak. Így leszel derék fia Izraelnek. No, szaladj csak előre.

A fiúcska felfelé szaladt a domboldalon. Mind a ketten utána bámultak. Ahira elégedeti mosollyal, Áser tünődve.

- Vajon mi lesz e gyermekből?

- Mi lenne? Ácsmester, derék ember, gyülekezeti vén, aki tiszta lelkiismerettel gyűjti meg szombatunként a Khaddis-mécset a názareti zsinagógában.

Áser ellenkezett

- Meglátod, hogy pap lesz miközöttünk.

Ha Adonájétleti, mindenekben ki fog magaslan közölünk. Tegnap hallottam a templom tornácán, amint válaszolgatott a papok és írástudók kérdéseire. Olyan okosan és kedvesen felelgetett, hogy mindnyájan álmélkodtunk az értelmességén.

A főpapi palota mellett haladtak el. A kertben virágot öntözött egy öles núbiai rabszolga. Ott állt a kerítésnél a kis názareti gyermek, és kerekre nyílt szemekkel nézett befelé.

- Ugye szép, fiam?

- *A kert szép, de a rabszolga olyan szomorú. Szeretném megvigasztalni.*

Ahira ingerülten tuszkolta odébb.

- Ez egy pogány, tisztátalan rabszolga. Mi közöd hozzá?

- *Atyámfia ő is.*

Ezt már Áser sem hallgatta szívesen.

- Fiacskám, ő nem tartozik a Választott Nép közé.

- *Hát csak a mi népiünkhöz kell irgalmasnak lennünk?*

A két pap zavartan összenézett. Erre az ártatlan kérdésre nem tudtak mit válaszolni. Áser szeretettel megsimogatta a barna kis homlokot.

- Eredj fel a templomba, gyermekek.

Már a felső lépcsőkön csattogtak a kis saruk, amikor újból megszólalt a fiatal pap.

- Tegnap hallottad volna. Bleázár pap próbaképpen kérdezte tőle a parancsolatokat. Mind elmondta hibátlanul a magyarázatokkal, mint egy rabbi. Felmelegedett a szívünk csengő gyermekhangjára, nyílt tekintete láttán. Mert gyermek volt, nem koravén, tudálékos suhanc. Amit még tudni akart, szégyenkezés nélkül megkérdezte.

Elmosolyodott.

- Megkérdezte az öreg Béker paptól, hányszor jön el a héten a templomba. Az öreg számolgatta: sabbátkor háromszor, a héten pedig még kétszer, hogy a füstölő oltárra vigyázzon. A kis názáreti ugyan csak elbámult ezen.

- Na hallod - szólt közbe Ahira —, egy falusi gyermek ezen csodálkozhat. Nekem is két hétköznapon fel kell jönnöm erre a magas templomdombra. Áser felkacagott.

- Fel kell jönnöd? Szerencséd van atyám-fia, hogy nem voltál akkor ott. Mert a fiúcska erre gyermeki ártatlansággal megjegyezte, hogyha ő az egyetlen Templom mellett élhetne, boldogan eljönne mindennap az Úr házába. Olyan leforrázottan ültünk ott a papi tornácon, hogy szégyenünkben rá se mertünk nézni a gyermekekre.

Felértek a templomhoz. Ott magasodott előttük Izrael féltőn szerető Istenének hatalmas templomháza. Most jött ki a főajtón a gyermek. Fürge léptekkel sietett a papi udvar tornáca felé.

- Ha tudnád, milyen szorgalmasan tud hallgatni - mondta Áser. Tegnap az éjszaka harmadik órájáig regéltem neki Izrael történetét. Ujjongott örömeiben, amikor népünk felemeltetéséről volt szó, és zokogott, amikor a fogság szomorú történetét hallgatta.

Ellágyultan nézett maga elé.

- Mikor már késő lett, elhallgattam. Csak a csillagok világítottak a csendes éjszakában. A kis názáreti gyermek szótlanul járkált mellettem a felház lapos tetején. Egyszer csak odalépett hozzám és azt mondta: - *Atyám, te meglátod még Izrael Messiását!*

Ahira elnézően mosolygott a szakállába. A papi tornác elé értek. Mintha csak a tegnapi kép ismétlődött volna meg újból. Ott ült a gyermek a papok és írástudók között, akik megint vele foglalkoztak. Most éppen az agg Béker magyarázott neki valamit. A sok ezüstös fej között olyan volt a kis bronzarany haj, mint a kiaszott mezőn magányosan virágzó jerikói rózsza.

Valaki elsietett a kívülállók mellett. Idősebb, cserzett arcú ember kémlelt be az udvarra. Most érkezett melléje az asszonya, a vidékiek megszokott szürke kendőjével a fején. Ruhájába fogózva egy kicsiny gyermek szaladt mellette. A két felnőtt arcán egyszerre cikázott át az öröm és egyszerre kiáltottak boldogan:

- Fiam! Jézus!

Áser szeme előtt elhomályosodott a kert. Csendesen megfordult, és besietett a templomajton. Ahira is fejesóválva vonult vissza a tornácra.

- Nem verték meg - dörögte elégedetlenül —, pedig megérdemelte volna, már csak azért is, mert megszegényítette Izrael tiszteltreméltó papjait.

Ünnepre jöjjetek!

Ünnepre jöjjetek!

Igen, mindnyájan jöjjetek: táncoljunk, daloljunk!

Osztozzunk a kenyéren és a boron!

Elő a gitárral, elő a dobokkal!

Félre a szerszámmal, félre minden gonddal!

Öröm övezze szívünket, mint mezőt a vadvirágok

Ünnepre jöjjetek mindnyájan

asszonyok és gyermekek,

mert örömhírt kell elmondanom,

olyan hírt, mely nagyot fordít életünkön.

Szívünkben az élet

egészen üde levelekbe öltözik,

új rügyek pattannak ki,

és a nap beragyogja lelkünket.

A reggeli szellő könnyűvé teszi lépéseinket

az utakon.

ahol e világ gyermekei játszanak.

No lám, már fölemeljük szemünket.

ajkunk már újra mosolyog,

kezünk is étellel telik meg újra.

Mi történt itt? —
kérditek.

Ó, valami egészen egyszerű dolog,

amit szavakkal leírni nehéz,

A lényeg ugyan láthatatlan,

de hosszú utunk

végén

mi mégis megtaláltuk:

„Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermek...”

akinek tiszta a tekintete, őszinte a mosolya,

egyszerű a mozdulata, szerető a szíve...

Nosza, jöjjetek valamennyien az élet ünnepére,

mert halottak voltunk, de újra élünk!

Főtisztelendő Atyák!

Kedves Testvérek!

Bizonyára halottatok róluk vagy már közösen is szerveztünk programot a hét ferences vértanú (Körösztyos Krizosztom, Kovács Kristóf, Hajnal Zénó, Kiss Szaléz, Lukács Pelbárt, Kriszten Rafael, Károlyi Bernát) tiszteletének felélesztése ügyében, akik közül többüknek van kötődése az általatok vezetett hívőközösséghez vagy éppen onnan hurcolták el őket. Boldoggá avatási eljárásuk ügye jelenleg már a római kongregációnál van, ezt a folyamatot akarjuk erősíteni két kezdeményezéssel, amelyre ezúton szeretnénk meghívni benneteket és templomi közösségeket; illetve kérjük, a szervezésben, a hívek mozgósításában legyetek segítségünkre!

A Szombathelyi Egyházmegye, a Zirci Főapátság és a Ferences Rendtartomány 2014. március 8-án, a budapesti Szent Imre Templomban (1114, Villányi út 25.) valamint a szomszédságában lévő Szent Imre Gimnáziumban közösen rendezi meg a Vértanú Papok Napját, amelynek célja a hét ferences vértanú és a ciszterci szerzetes, Brenner János tiszteletének az elmélyítése. A hamvazószerda utáni első szombat egyfajta lelki nap lesz, középpontjában a vértanúság eszményének ápolása, a vértanúsízeslet keresztény életben betöltött jelentőségének elmélyítése áll. A programok 10.45-kor kezdődnek és 16.00-ra fejeződnek be. Lesz katekézis, filmvetítés, tanúságtétel, gyónási alkalom, szentmise, zsoltosma és megmaradt emléktárgyaik kiállítása. Reméljük, ezzel a programmal nem „agyonütjük” a helyi nagyböjti előkészületeket, hanem azoknak az egyházközségeknek is segítünk, ahol pl. a hívek létszáma nem mindig teszi lehetővé lelki napok szervezését. A lelki nap bevezetéseként ugyanaznap reggel 6 órától 10.30-ig egyfajta rádiós úti kísértőt is szervezünk, amelyet a vidékről érkezők az út során, interneten tudnak befogni, hogy a vértanúságtörténetek megismerése által, már az útvonalon is ráhangolódjanak.

Ugyanakkor 2014-ben ünnepeljük Körösztyos Krizosztom és Kovács Kristóf atyák vértanúságának 70., Károlyi Bernát halálának 60. évfordulóját. Krizosztom és Bernát atyának megmaradt a kelyhe. Az év során ezt a két relikviát és egy, a 7 vértanút közösen ábrázoló molinót szeretnénk eljuttatni azokba az egyházközségekbe, amelyek személyükhöz kötődnek.

Március 8-án indítanánk útjára ezt az imamozgalmat, valószínűleg két szálon. Elgondolásunk szerint, ha valamelyik egyházközségben bizonyos időszakon át az ő kelyhükkel mutatják be a szentmisét, kirakják a képüket, közösen elmondják pl. a mise végén a boldoggá avatásért végzett imát, már az is a megemlékezés egy formája, de lehet e köré más programokat is szervezni. Aztán akár egy-egy egyházközség, akár mi elvinnénk egy másik, érintett templomba ezeket az ereklyéket, ahonnan továbbviszik a következőknek. Az imaalkalmak rendjét szívesen összehangoljuk és amennyiben kértek, igyekezünk megszervezni, hogy egy-egy rendtárs vagy a vértanúkat ismerő személy is ott legyen, szóljon ezeken. Illetve filmanyagot, szentképet a későbbiekben pedig majd egy imafüzetet is tudunk biztosítani.

Ha ez a kezdeményezés életképesnek bizonyul, akkor a következő időszak évfordulói kapcsán (Pl. P. Zénó + 1945, P. Szaléz + 1946...) folytatható lesz. Reméljük, hogy ennek köszönhetően az egyébként egymástól távol lévő, más kapcsolódási ponttal nem nagyon rendelkező plébániákon (pl. Gyékényes és Debrecen) is megismerhetik a hívek a többi vértanú életszentségét.

Levelünkhöz mellékeljük azt a listát, amely tartalmazza, hogy ismereteink szerint az egyes egyházközségek melyik ferences vértanú személye kapcsán érintettek. Kérjük, bátorítsátok a híveket, a ferences lelkiséggel szimpatizáló vagy mélyebb életszentségre törekvő személyeket, csoportokat, hogy kapcsolódjanak be ezekbe a programokba illetve kérjék egykori rendtársaink pártfogását!

Lelkipásztori szolgálatotokhoz a ferences vértanúk közbenjárását kérve, a szervezők nevében szeretettel köszönt benneteket:

Mátraverebély-Szentkút, 2014. február 8.

fr. Kálmán Peregrin OFM

vice-posztulátor

Szunyogh Xavér Ferenc:

Neked adom

**Neked adom gyávaságom,
add érte bátorságod!**

**Neked adom lanyhaságom,
add érte lángolásod!**

**Neked adom gyöngeségem,
add érte a te erődet!**

**Neked adom bűneimet,
vedd el tőlem azokat!**

**Neked adom, ami enyém,
add érte, ami Tiéd!**

**Hozzad megyek, mint kis
vízcsepp, változtass át bor-
rá engem!**

**Hozzad megyek, földi em-
ber, változtass magaddá en-
gem!**

Meghaltam

Meghaltam,
mert nincs bennem vágy,
Nincs bennem vágy,
mert azt hiszem, gazdag vagyok,
Azt hiszem gazdag vagyok,
mert meg sem próbálok adni;
Ha megpróbálnék adni,
látnám, hogy nincs semmim,
Ha látnám, hogy nincs semmim,
megpróbálnám adni magam,
Ha megpróbálnám magam adni,
látnám, hogy semmi sem vagyok,
Ha látnám, hogy semmi sem va-
gyok,
arra vágnék, hogy legyek valaki,
Ha arra vágnék, hogy legyek va-
laki,
élnék.

René Daumal

„Két hétfő emléke”

A címet Tennessee Williams egyik drámája éléről szereztem. Bár olvastam is, de a színészi teljesítmények miatt tévédrámaként él bennem, s emlékszem egy dalára, amely talán így szólt:

*„A dálnok, az ifjú hadra kel,
vár rá a föld fekete hantja,
Az atyai kardot övezi fel,
S vállán lóg, vadszavú lantja.”*

A ma időszerű egyik **hét-fő**, azaz **hét fő bűn** a Magyar Katolikus Egyház honlapján így olvasható:

A hét „főbűn”. Önmagukban talán nem mindig nagy bűnök, de sok súlyos bűnnek forrásává, „fejévé” lehetnek:

I. A kevélység.

II. A fősvénység.

III. A bujaság.

IV. Az irigység.

V. A torkosság.

VI. A harag.

VII. A jóra való restség.

A másik mai **hét-fő** egy pártpolitikai röplap gúnyrajza a Gyurcsány-koalíció hét főbűnéről:

1. 2009-ben elvettek egyhavi nyugdíjat az idősektől.
 2. 2002 és 2010 között 15-ször emeltek rezsit: a gáz, a villany árát.
 3. Elvettek egyévnnyi gyst és kismamáktól és eltörölték a gyermekek utáni adókedvezményt.
 4. A munkanélküliség 2002 és 2010 között 5,8 százalékról 11,2-re nőtt.
 5. Bevezették a vizitdíjat, fizetössé tették az orvosi vizsgálatokat a betegeknek és az időseknek.
 6. Nokiás-dobozokban lopták el a BKV pénzét, milliókkal károsították meg a közvagyon.
 7. Elvettek egyhavi munkabért. Közel egymillió embertől vették el a 13. havi juttatást.
- A röpcsi (mozgalmi szakkifejezés a múlt század baloldalából) azt állítja, hogy a fényképekkel bemutatott politikusok „nem érdemelnek több esélyt, mert volt 8 évük, hogy bizonyítsanak.” Pontosítsuk a helyzetelemzést az Alaptörvény iránti tisztelettel: a demokratikus választásokban való megmérettetés nem **érdem**, hanem jog – a választhatók és a választók tekintetében egyaránt! Csapjunk hát a húrok közé, s kísérjük meg a kötéltáncot: közügyben úgy politizáljunk, hogy az ne pártoskodás legyen, de határozott állásfoglalás a közjóért keresztényen/keresztény nézőpontból!

I. A kevélység. Előjáróban: koalíció csak akkor jön létre, ha az egész társadalom jólétének demokratikus szabályok szerint történő előmozdítására a politizáló csoportok annyi mandátummal rendelkező szövetséget alkotnak, hogy az uralkodó (király, cár, császár, despotá vagy köztársasági elnök) meg tudja állapítani a törvény szerinti választási győzelmét. Ha valaki, vagy valamely csoport ez előtt nevezi hivatalosan magát koalíciónak, a kevélység forrásából iszik, s itatja híveit. Ha ráadásul ezt nem több csoport szövetségében, hanem egymagában teszi, akkor teljesen tudatlan és tájékozatlan a fogalmi gondolkodás területén. Ha ezt ráadásul egy másik csoportból kihasított rész nevében állítja, akkor tudathasadós kevélység a forrás. A kevélység lehet a forrása annak is, ha elfelejti a pénzkezelő, hogy „mélto a munkás a maga bérére” – azaz a kialakított juttatást meg kell adni annak aki előtte elvégezte a megegyezés szerinti feladatát munkaviszonya során.(7.)

II. A fősvénység. A parlamentáris demokráciában az államhatalom gyakorlását vállaló párt(szövetség) feladata a törvények végrehajtásának szervezése olyan módon, hogy a társadalom a boldogulását a munkavégzés révén közelíthesse meg. Csak az a gazdaságpolitika fogadható el, mely a hatékonyságra törekvő verseny sikerességéért sem mulasztja el a mások számára hasznos munkavégzés feltételeinek megszervezését.(4.)

III. A bujaság. A nemzet gyarapodásának visszafogása a számon tartotakra irányított haszon napi szétoszthatósága érdekében kultúráváltást okozott: a gyermeknevelő család helyett a bármilyen nemi identitású

egyének szórakozásra oktatása a teljes népességben. Elsőbbséget élvezett minden gyilkosságról, háborúról, pedofiliáról, aberrációról, transzszexualitásról, gyermekgyilkosságról szóló hír, műalkotás, törvényjavaslat. Helyre kell állítani a morális rendet a nevelésben, az oktatásban, a család-központú gazdaság- és pénzügyi politikában!(3.)

IV. Az irigység. Az 1940-es évek végén, a szovjet megszállással védett proletárhatalom azt ígérte, hogy az alacsony bérek ellentételezéseként ingyenes lesz az oktatás és az egészségügyi ellátás. A szabados államigazgatás már szívesen átengedte volna ezeket az ellátási kötelezettségeket a magánszférába, ahonnét elirigyelte a paraszolvenciát is, a külön-órák díjait is. Eközben hagyta lepusztulni az intézményi infrastruktúrát, elszűrükülni az ellátás színvonalát. Azt a központi pénzt, munkaszervezést, amit az idősök és betegek megscarolására fordítana a jövőben az állam,

előbb fordítani köteles a betegeket és időseket segítő karitatív szervezetek működési feltételeinek javítására.(5.)

V. A torkosság. Minden hiányosan termelő gazdaságban kialakulhat a vagyoneelosztók körében a korrupció. A gazdaságirányítás szereplői olykor lecsapnak azokra a tagjaikra, akikről a nyilvánosság számára kiderül a megvesztegetés. A jövőben a gazdaságirányításnak elsőrendű feladata a hatékony termelés és törvényes elosztás (kereskedelelem, vidékfejlesztés, bérézés) feltételeinek megteremtése, ellenőrzése. Az emberi hibák és bűnök feltárására és

elítélésére a moralitás és törvényesség összhangra hozása szükséges az igazságszolgáltatásban.(6.)

VI. A harag. A családelenességhez hasonló kulturális deformitás az idősök másodrendűként kezelése, amely megnyilvánult az egyhavi nyugdíj elvonásában, az öregedés viccforrásként kezelésében, a bűnözők szemében az idősök célcsoporttá válásában. Az államhatalom a jövőben nem tekintheti kiküszöbölendő költségvetési teherként az idősök és betegek létfenntartó nyugellátását, de a karitatív és egyházi szervezetek támogatásának megszervezésén keresztül gondoskodni köteles még meglévő aktivitásuk társadalmi hasznosításáról.(1.)

VII. A jóra való restség. Államigazgatási kultúra, de vezetői intelligencia fokmérője egyaránt, hogy intézkedéseiben nap mint nap a nemzet boldogulásán munkálkodik-e a kormányzat. Az állami külgazdaság-politika nagy lehetősége a közjó előmozdítására, hogy amikor a szükségszerűen importálandó energia, élelmiszer, csúcstechnológia ára csökken a nemzetközi piacon, akkor hatásai ereje, politikai súlya révén elérje a hazai fogyasztói árak csökkenését a lakosság és intézményei, munkáltatói számára. A nemzeti gazdaságpolitika napi feladata pedig az, hogy a minőségi fogyasztásra és költségtakarékosságra egyaránt ösztönözze az egyéneket és társaságokat, figyelemmel a magyar termék előállításának és kereskedelmének fenntartható fejlesztésére.(2.)

*Nos, hadba indult a dálnok, bár egyelőre a cirkuszporond fűrészpóra, s idomított fellépőinek hagyatéka ragad csengőbojtos topánkájára. Elkese-redett-riadt ajka szegletébe vörös vigyort festett, hogy elüssön a képtársak letargikus fizimiskájától. Cirkusz az egész jogászállam, s bohóc benne minden képviselő – ferdíthetnének az angol Globe újjászületés kori csurkistájának sóhaját, de a keresztényi önkontroll kiigazit: Lépjünk túl a mai kocsmán – Józsefet idézve, s lélekben 15 millió szolgálatában Antallt is citálva – a szavazókörbe, egyenest a fülkébe, s tegyük a jóakarát megszokozásának jelét az építés folytatásának zárt keretei közé! Egy tuat éve már, hogy kimondatott: a jövő elkezdődött. Istennek hála, jelenné vált az elképzelés! A **harmadik hétfő** a szorgos munkahét forrása, **hét fő jó** legyen (ateista értelmezéssel)! 1. Szolgálat (a közjóért cselekvés), 2. Segítés (adakozás), 3. Szeretet (az élet tisztelete), 4. Dicséret (szabályszerű verseny), 5. Mértékletesség (kicsi ökológiai lábnyom), 6. Békesség (a vélemény tisztelete), 7. Jóság (igényesség tettekben és felelősségvállalásban). Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Most a jelenlét évei következzenek ránk, értünk, velünk és általunk is!*

Kovács Géza

Apa és fiú

Az apa: mint a hold. A fiú: mint a nap.

A nagytemplomban ültek egymás mellett.

Az orgona dalolt, de ők nem énekeltek,

Csak ültek egymás mellett elmerülten.

Én szemközt velük kandi szemmel ültem

S tűnődtem, mint a csendes esti tenger:

Hogyan hasonlíthat két földi ember

Egymáshoz ennyire? Az apa ötvenen túl,

A fiú húsz. Maholnap ő is harcba indul.

Egyforma két fej, teljesen hasonló,

De egyik ősz, a másik, mint a holló.

Az apa-szem apadt és fényvesztett,

A fiúén két ifjú csillag reszket.

Az apa-arcon két kegyetlen vágás,

A fiúén friss rózsza tánca: csárdás.

Erőművek: egyikből lassan már elillan,

A másikban lefojtva még a villany.

Zászlók: az egyiket kiszítták hosszú marsok,

A másikon a friss szín szinte harsog.

Ki tudja, hogy e két egyforma főnek

Tűzkráterében milyen tervek főnek?

A békült szívben milyen érzés fészkel?

A fiú már harcolt-e a szerelmi vésszel?

Melyik a boldog: est-e, vagy a hajnal?

Melyik birkózik könnyebben a bajjal?

Min ment keresztül egyik s majd a másik

Min megy keresztül, míg az élet vásik?

Hol jobb: a hídon túl, avagy még innen?

A mérleg nyelve jobbra-balra billen.

Én nézem őket. Szomjú szemem élénk

És nem tudom, hogy melyikkel cserélnék,

Mert együtt vannak bennem mind a ketten:

Fogyó hold és a felkelő nap egyben.

Mellemben két szív egy ütemre dobban

És nem tudom eldönteni magamban,

Hogy melyiket szeressem jobban?

Hogy melyiket sirassam jobban?

Harsányi Lajos

Vendégségben Anthony de Mellonál

Boldogság

- Idegroncs vagyok. A kosz! A bűz! A zaj! Az örültség határán vagyunk mindannyian!

- Rettenetesen szükségem van egy kis segítségre, máskülönben megbolondulok. Egyetlen szobában élünk: a feleségem, a gyermekeim, meg az apósom és anyósom. Az idegeink kikészültek, egymással üvöltözünk. A szobánk maga a pokol.

- Megígéred, hogy megteszed, akármit is mondok neked? - kérdezte a Mester.

- Esküszöm, bármit megteszek.

- Jól van. Hány állatotok van?

- Egy tehenünk, egy kecskénk és hat tyúkunk.

- Tartsd bent azokat is a szobában, ahol laktok. Aztán egy hét múlva gyere vissza.

A tanítvány megrémült. De mivel megígérte a Mesternek, hogy engedelmeskedik, bevitte az állatokat is. Egy hét múlva nyomorultan és siránkozva tért vissza.

- Boldogság? - Idegroncs vagyok. A kosz! A bűz! A zaj! Az örültség határán vagyunk mindannyian!

- Menj haza - mondta a Mester -, és tedd ki az állatokat.

Az ember egész úton rohant hazafelé. Másnap örömtől csillogó szemmel jött vissza.

- Mily gyönyörű az élet! Az állatok kint vannak. A szobánk maga a mennyország, olyan csendes, tiszta és tágas!

Beszéd

A tanítvány már alig bírta türtöztetni magát, hogy el ne mondja a pletykát, amit a piacon hallott.

- Várj egy percig - intette a Mester. - igaz az, amit el akarsz nekünk mondani?

- Nem gondolnám. - Hasznos?

- Nem, egyáltalán nem az. - Szórakoztató?

- Nem.

- Hát akkor minek hallgassuk meg?

Azonosság

- Hogyan keressük az egységet Istennel?

- Minél jobban keresed, annál nagyobb lesz a távolság közte és közted.

- Hát akkor mit tegyünk a távolsággal?

- Értsd meg, hogy az nincs ott.

- Ez azt jelenti, hogy Isten és én egy és ugyanaz?

- Nem egy, de nem is kettő.

- Hogyan lehetséges ez?

- A nap és a fénye, az óceán és a hullám, az énekes és a hangja: nem egy. Nem is kettő.

Ateizmus

A tanítványok legnagyobb öröme a Mester azt mondta, hogy szeretne egy új inget a születésnapjára. Megvették a legjobb anyagot. Eljött a szabó is a faluból, hogy méretet vegyen a Mesterről. Azt ígérte, ha Isten is úgy akarja, az ing készen lesz egy héten belül.

Elmúlt a hét, a Mester elküldte a tanítványokat a szabóhoz, ő maga pedig izgatottan várt az új ingre. A szabó azonban azt mondta:

- Egy kis késés történt. De ha Isten is úgy akarja, holnap készen lesz.

Másnap azt mondta a szabó:

- Sajnálom, nincs kész. Jöjjetek holnap újra, s ha Isten is úgy akarja, akkor biztosan kész lesz.

Másnap a Mester azt mondta:

- Kérdezzétek meg tőle, hogy mikor lesz kész az ing, ha Istent kihagyja az egészből.

Isten csöndje

Aktuális probléma, égető kérdés: hallgat az Isten. Hallgatásának és távollétének témája — a mi higgadt társadalmi ateizmusunk alapján — gyakran vetődik fel a hívőknel. A hit ma szívesen használ ilyen kifejezéseket: „a pusztaságban”, „tapogatózva”, „bizonytalanságban” haladunk előre. „Az ember kétségbe van esve, mert Isten hallgat” — mondja Jacques Ellul. Egyesek számára az Isten hallgatása és a hit pusztasága belső, kegyetlen megpróbáltatás... Mások — úgy látszik — menekülnek e megpróbáltatás lehetősége elől. Isten hallgat és a hívők félnek ettől a csendtől. Hát igaz lenne az ateizmus prófétájának, Nietzschek kissé rémült szava: „Meghalt az Isten?”. Isten távolléte, Isten szótlansága annak jele, hogy a kereszténység — s minden más vallás is — csak más kultúráknak és más koroknak pusztulásra ítélt szüleménye, s hogy az ember végképp egyedül van „a távolságok végtelen messziségében, amelyről alig tudok valamit, s amely rólam se tud semmit” (Pascal: Gondolatok, 205)? Újra fel kell tehát fedezni Isten szótlanságát s ugyanakkor szavát is. „A kezdetben szótlán Isten az, aki később mint Isten szól hozzánk: hallgatása elsőrendűen, alapvető módon és lényegszerűen kapcsolódik lényének titkához” (Barbotin: L'humanité de Dieu, 2 fej.)- Ez a bibliai tapasztalat is. Azt állítani: Isten beszél, tulajdonképpen azt jelenti, hogy Isten megtöri hallgatását, majd újra visszatér ahhoz, vagyis hogy minden szavát alapvető csend veszi körül. Gondoljunk csak a bibliai Jób könyvének eseménysorozatára. Isten makacsul hallgat a bőbeszédű Jób kiáltásai ellenére, aki szinte megidézi őt, hogy megjelenjen, hogy mutassa meg magát, hogy beszéljen. „Ha kiáltok hozzá, — mondja Jób, — nincs rá felelet, ha fellebbezek hozzá, nincs ítélet”.

S amikor az Isten végül is rááll, hogy szóljon, ez „vihár közben” történik. Azzal alázza meg a vakmerőt, hogy megtagadja tőle a válaszadást és visszavonul némaságába, az alázatos beismerést, amely megvallja: „Csak hallomásból ismertelek; most már láttalak is. Ezért nem szólok tovább”. Ebből az Isten hallgatásáról szóló nagy-szerű költeményből megismerjük Isten jogát a szótlansághoz, a hívő jogát a „kiáltáshoz”, és még inkább a bölcsék ostobaságát, akik azt hiszik, elhallgattathatják Jóbót, s megszólaltathatják Istent: „Haragom feltámadt ellenetek, mert nem oly jól szóltatok rólam, mint barátom, Jób.”

A fecsegőnek mindig csak bőbeszédű Istene lesz. A szótlanság az ember számára más valami, mint pusztaság. Szülőhely, ahol a szó életre kel, ahova visszatér, hogy megkeresse létének értelmét: az a pillanat, amelyben az ember — hallgatva a csendet — átérzi saját létének titkát. Ha így fogja föl a hallgatást, akkor képes lesz megérteni, hogy a csend az Isten otthona.

Erősebb, mint az igazság!

Ha kimondjuk is az igazat, akkor is tekintettel kell lennünk embertársainkra. Az igazság nevében nem takarékoskodhatunk felsőbbrendű értékekkel. Ezen a ponton egy-egy ideológia hívei és ellenfelei gyakran találják szemben magukat egymással nagy elvek nevében: Jó-e mindig megmondani az igazat?

Jó-e — például — megmondani a súlyos betegnek, hogy hamarosan meg fog halni, hogy esete reménytelen, ha tudjuk róla, hogy pszichikai és erkölcsi síkon mennyire gyenge, ha nagyon kedvezőtlen általános visszahatás várható nála? Sokféle módja van annak, hogy az ember igaz, és őszinte legyen Önmagával, de közben ezek a módok nagyon közel állnak a kegyetlenséghez. Vannak viszont helyzetek, amelyekben el kell rejteni az igazságot. Ezt fejezi ki nagyon jól Anno Philippe, a nagy színész felesége, amikor tudomást szerez a rákról, amely férjét emészt: „Derűs tekintettel, amely életemben először hazudott neked, csaptalak be téged. A mélység széléig vezettelek, és mindnyájan gratuláltak hozzá nekem. Szégyelltem ugyan, de mégis megtettem, mert ösztönzött rá valami erősebb és parancsolóbb, mint az igazság szeretete, amely addig mindig diadalmaskodott nálam.”

Jó dolog-e elmesélni — szélteben-hosszában — ifjúkori szexuális tapasztalatokat feleségnek vagy a menyasszonynak? Ki tudja előre megmondani, hogy képes lesz-e elviselni egyedül magában ezt a váratlan megnyilatkozást? Valóban olyan jó dolog az, ha másra hárítjuk az olyan teher viselését, amelyre magunk képtelenek vagyunk, vagy amihez nincs elég lelki erőnk? Miért mondanánk ezt igazságnak, őszinteségnek, szerelemnek? Nem inkább alig leplezett formája ez a gyávaságnak, az önzésnek? Többre értékeljük a bizalmaskodást, mint a felelősségérzetet.

Pusztas Sándor versei

Örökség

Örökségem ennyi csak csupán
Könnyek között könnyen mosolyogni.
Meghajolni a gondolat előtt.
Ha fáj a szív, víg dalba fogni.
Vigyázni szélben bimbót, rózsatőt.
Szétdalolni szívem melegét.
Hídnak adni két erős karom,
Ha két bogárka szárnysegetten áll
Lombvesztett, ázott, őszi gallyakon.
A végzettel mindig szembemenni
Bátornak lenni, ha zeng az ég...
Örökségem, látod, csupán ennyi.
De nekem elég!

Számadás este

Lám ennyi csak, mit ma elértél
Mások helyett elmondtad az imát
S a te kérésed meghallgatatlan maradt.
Betegeknek, kik sajkáik elköötötték,
Csempésztél csöpp reménysugarat.
Fecskéket csaltál pár szegény-ereszre,
Dalt daloltál daltalan ablakok alatt.
Teltfényű, tükrös gyermekszemekben
Megcsillogtattad Istent s magadat.
Nem sok, hidd el.
Mire vagy hát büszke?
A mindenséghez annyi, amit tettél,
Egy fűszálat, mit letiport a láb,
kiegyenesítettél...

Énekeljünk az Úrnak, testvérek, bátran!

1994 és 1999 között a Csurgói Csokonai V. M. Református Gimnázium (ma már nem ez a hivatalos neve) tanára voltam. Az egyik legmeghatározóbb élményem és gyarapodásom ott az éneklés, a közös éneklés és ennek hatása a lelkemre, az életemre volt. Nagyon szeretek énekelni – és ezen nem változtat, hogy botladozik a hallásom, a hangom. Főleg, ha egyedül énekelek, közösségben erő jár át, jobban megnyílik a torokom, és néha nagyon szép hangok is kirepülnek belőlem.

Jakab László református lelkész Csurgón kollégám volt –és az iskola lelkésze is. Csütörtökönként Diákistentiszelet volt az iskola Dísztermében. Sok ifjúsági éneket tanultam (az ökumenikus napokon énekeltük ezek közül Az Úr jósága kezdetűt, a gitáros miséken például a Kenyered és borod táplál kezdetűt). Szinte jobban szeretek énekelni Istennek, Istenről, mint szóban imádkozni. Különböző is, mindig a magam baja jár a fejemben ima közben, és mindig megoldási javaslatokat is kidolgozok Neki, bármennyire is koncentrálok, hogy ne tegyem, mert ahogy Lóránt atya mondta a szerdai ökumenén: Uram, Te jobban tudod, hogy mit gondolok, ezért nem mentél ki tőlem. (Valahogy így hangzottak a Sík Sándor szavak.)

A legutóbbi felnőtt katekizmán olyan jó volt hallani és megerősödni benne, hogy az ének ima. És ugyanolyan rangú, mint a szöveges. Ének közben nem kalandozok el, valahogy nem tereli el a figyelmemet a szövegről semmi. Boldogság tölt

el, ha pedig pont sírhatnék is, mert telibe talált valami hibámat vagy problémámat, akkor megtisztulok és megkönynyebülök általa kicsit.

Egy másik református ismerősöm kritikusan megjegyezte, hogy több alkalommal volt nálunk katolikus misén, és bizony nem énekelünk olyan odaadással az Úrnak, olyan örömmel, ahogy kellene. Ne sértődjünk meg testvérek, tényleg vannak alkalmak, amikor azt énekeljük, hogy Örvendezzünk, vigadjunk, de körülbelül olyan hangerővel és olyan hangszínnel, ami inkább hasonlít a szomorúságra vagy az unalomra.

Mikor még tanítottam, örök probléma volt – ez már nem a csurgói iskolára volt jellemző – hogy a gyerekek nem éneklik a Himnuszt. A kollégáim sem énekelték. Újra és újra megpróbáltunk ezen változtatni, de a kollégák háritottak: nincs hangjuk, hamisak.

A Himnuszt is ima, az énekeink – saját és ökumenikus – is imák. Mit gondoltok, tudunk valami tökéleteset letenni az Úr elé? Számít Neki, hogy hamisan énekelünk? Hát akkor nekünk számít? Kedves Testvéreim, nekünk semmiképpen ne számíts. Nem csak azért, mert ez hiúság lenne a részünkről, hanem azért is, mert ezzel egy csatornát magunk zárjuk el Isten és közöttünk.

Mindenestre Rám ne haragudjatok, kérlek, ha teli torokból énekelek, és elkalandozik a hangom a hamis tartományokba.

Fiumei Éva

Tóth Sándor

Piéta

Csillag-mécses világánál jöttem hozzád, Mária,
Fáradt fejem lehajtani, vigasztalás Asszonya.
Hó-magányban át az erdőn Hold-ív vándora kísért,
Szél a bükkösök sorával zsoltárhangokat cserélt.

Fölemelem tekintetem, keresem a fényedet,
amely könnyít éjszakámon, s forrásodhoz elvezet.
Szomjazó virágok arca mitől mindig felderül,
Virág-ember árvasága szeretetté fényszerül.

Keresem a virágaid, száraz kórót tép a szél,
nyári vizek tükre-fodrán jeget kopácsol a tél.
Dermed idebenn is, látod, lelkem ékes hajlama,
oldozd sugaras kezedd, Napba-öltözött Anya.

És a szavak töre-élet tompítsd, országunk szívét
ön-fiától át ne döfje. Gyűlöletnek késhegyét
távoztasd e néptől messze, már eleget szenvedett,
megalázva idegentől róttá csak az éveket

Melyek most már mély kongással jelzik, utunk hol vezet,
barbár-vörös egék alól, s keresünk reményeket.

Még magányos erdeinkben zárandokolunk éjszaka
Ám az úton élénk sietsz, reménységünk Csillaga

Kitárod kék köpönyeged, hová bizon térhetünk,
miként elődeink hitték. Összetéve két kezünk
Közbenjáró szavad által Szent Fiad, ki ránk tekint
Megbocsátja vétkeinket, s megnyitja mind a kint

Megnyitja a benső forrást, hitet támaszt, lelkeket,
És a sívó gonoszságban megőrzi az életet.

Gyermekoldal

ÚJSÁGPAPÍR-SZIGETEK

Idő: 10-15 perc Eszköz: 4-5 lap újságpapír

Létszám: 15-20 fő

Elhelyezünk a földön négy-öt szétterített újságpapírt. Dallamos muzsika szól magnóról. Mindenki mozog, táncol a papírok között. Ha leáll a zene, mindenki, aki ráfér, az újságpapírszigetre lép. Aki nem fér fel, kiesik a játékból. Ezután eggyel kevesebb papír marad a földön. Továbbengedjük a zenét, majd ismét csend és újra ugrás a papírra. Addig folyik a játék, amíg csak egy papír marad.

KARMESTER

Idő: 10-15 perc Eszköz: - Létszám: 10-15 fő

Egy embert kiküldünk, és ezután kiválasztunk magunk közül egy karmestert. Miután társunkat visszahívtuk, a karmester irányításával mindenki egyforma mozdulatokat tesz, lehetőleg úgy, hogy ne lehessen észrevenni, ki vezényel bennünket. A kiküldött játékos feladata kitálcálni, hogy ki közülünk a karmester.

Játszani jó,

SÜSÜ

Idő: 10-15 perc Eszköz: - Létszám: 15-20 fő

Megjegyzés: igazi vidám, hangulatteremtő blödség

Mindenki megáll egy helyben és két kezét tenyérrel előretartja. Számolásra becsukjuk a szemeket (ha teremben játszunk, a villanyt is kapcsoljuk le), és elkezdünk ide-oda mászkálni. Ha két ember találkozik, tenyerüket összecsapják és "süsü" felkiáltással üdvözlnek egymást. (A "süsü" köszönetre "süsü"-vel kell válaszolni.) Igen ám, de a sok ember közül van egy néma (a játék elején a játékvezető jelöli ki), aki nem fogadja a köszönetünket, sőt a vele való találkozás után mi is elnémulunk. A játék végére a kezdeti "süsü-süsü" hangkavalkád teljes némasággá változik.

Keresd meg a két kép közötti 6 különbséget! A kép Eszter könyvének egy részletét ábrázolja. Melyiket?

Csocsóverseny a plébánián

Szép, havas reggelre ébredtünk január 25-én, szombaton. Nagyon sok hó esett, de ez sem tántorított el barátainkkal, hogy felkerekedjünk, hótaposót húzzunk és részt vegyünk a várva-várt csocsóversenyen.

Több sportágban : csocsó, asztalitenisz, léghoki, sakk, biliárd, karikadobás, kugli és seprűfociban mérhettük össze ügyességünket. Talán ez utóbbi volt a legnépszerűbb, mert igazi csapattá kovácsolt bennünket. Nagyon jó hangulatú mérkőzéseket vívtunk a különböző helyszíneken, sokat nevettünk, szurkoltunk egymásnak, a végére kellemesen el is fáradtunk.

Izgatottan vártuk az eredményhirdetést, amikor közösen örültünk egymás sikerének.

Nagy örömkre minden résztvevő jutalma egy-egy színházjegy volt: „A Muzsika hangja” című népszerű musicalre, melyet májusban, a zalaegerszegi színházban fogunk együtt megnézni. Köszönjük szépen, és már nagyon várjuk!

*Hajdú Virág
7.o.*

A fekete mágiától az elmebajig

Gonosz háttérhatalommal riogat és bocskaiba bújt ufókkal csábít az „ősmagyar” szekta

Miért nem elég nekünk az ezeréves keresztény államiság, mi szükség van tudományos fantasztikumba illő eredetmítoszokra? - tehetnénk fel a kérdést a napjainkban egyre népszerűbb „ősmagyar” közösségek tagjainak. Annyi mindenre lehetünk büszkék magyarként, mire fel hát a fantáziák birodalmába illő kevélység? Akárhogy is, sokak számára a józan hazaszereget már nem vonzó, kilépnek inkább e világ határai közül, és eszüket hátrahagyva hirdetnek harcot a gonosz, elnyomó hatalom ellen. Rendhagyó riport a bocskaiba öltöztetett paranoiáról - gyilkos permettel, földönkívüliekkel és a teremtés népével.

Január utolsó szombatján különös társaság lepte el a Petőfi Csarnokot. Néhány száz ember protestált a városligeti intézményben. S hogy miért tiltakoztak? A repülőgépek kondenzcsíkjai miatt. Boldog ország, amelynek ilyen polgárai vannak. Az úgynevezett chemtrail ellenes mozgalom aktivistái szerint a repülőgépek kondenzcsíkjai valójában halálos mérget tartalmazó anyagok, amelyeket titkos háttérhatalmak permeteznek a fejünkre, hogy egytől egyig elveszejtsenek. A tüntetők bizonyítékai változatosak: a kondenzcsíkok geometriai formákat mutatnak, színesek, nem tűnnek el egyből, és különben is, egy repülőgépből jönnek ki, egyértelmű, hogy amit lentről látunk, az méreg. Csillogó szemű anyukák és diadalittas nyugdíjasok énekeltek az LGT slágere, a Valaki mondja meg refrénjét a PeCsában, a „madarak jönnek, halálesőt permeteznek” szakasznál egy emberként sóhajtott fel a közönség; végre, kimondtuk az igazságot.

Gyilkos kondenzcsíkok

A közösségi paranoia nem új keletű dolog, és nem korlátozódik a gyilkos kondenzcsíkokra. Felgyorsult világunkban egyre kevesebben kapnak választ a kérdéseikre. A válaszok hiánya félelmet kelt, a félelemben pedig a józanság helyett gyakran az áltudományos mitológiák veszik át az irányítást. Minden jelenségnek oka van, csak rá kell lelni - gondolhatják. „Ha a tudomány eddig hazudott, mi majd kitalálunk új elméleteket. Egyszerű dolgokat, hogy mindenki megértse, de persze kellően titokzatosakat, hogy a hívők beavatottaknak, különlegesnek érezzék magukat”.

Nem meglepő módon hazánkban a gonosz háttérhatalom elleni harc szorosan összefonódik a magyarság alternatív őstörténetével. Minél dicsőségebb múltat kreálunk magunknak, annál hitelesebb az elnyomásunkra szövetkező erők elleni küzdelem. Az ősök hatalma nem melleleg a hétköznapiakat is színesebbre pingálja. Az ezeréves Szent István-i államiság kutyafüle, ha nekem lehet 40 ezer évre visszatekintő családfám,

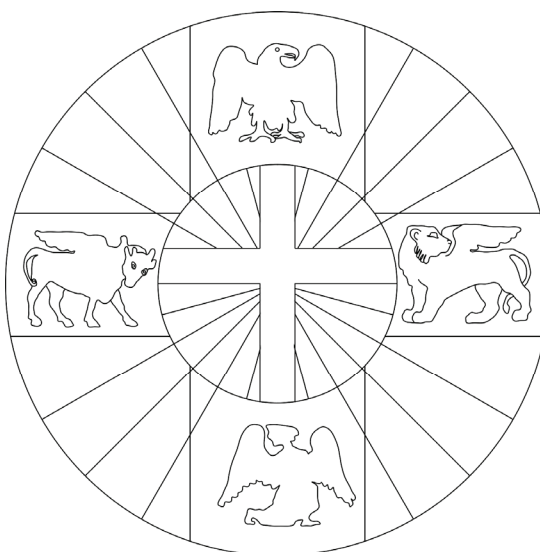
így még a kenyér is olcsóbb a sarkon. Mindennapi problémáink megoldását keresve az elmúlt években egyre többen fordultak az alternatív eredetelméletek felé. Ennek megfelelően gombamód szaporodnak a különféle ősmagyar hitvilágot hirdető közösségek. Üzenetük világos és egyszerű: a régmúlt - kitalált - dicsőségéhez visszatérve úrrá lehetünk az aktuális - morális - válságon. Eszközeik az eredetmítoszokból épített légvárak és az összeesküvés-elméletek. Előbbiek több tízezer éves múltat hordanak össze a semmiből, utóbbiak pedig az ellenség képének felmutatásával erősítik a közösségi szellemet.

Számos ilyen „Ősmagyar” csoportot lelhetünk fel hazánkban, egy részüket az Élő Közösségek elnevezésű gyülekezet fogadta magába, amely a magyarság megőrzésének programját tűzte zászlajára. Elsődleges céljuk a médiától és az államtól független, önálló csoportok létrehozása. Pozitív, közösségépítő törekvéseik, mint a kemenceraadás, a kenyérsütés, a különféle összejövetelek különös fénytörésbe kerülnek, ha teketiket „a valóságot feltáró” elméleteik szemüvegén keresztül nézzük. Igazán komolyra akkor fordul a játék, amikor a csoport alternatív hatalmi törekvéseket fogalmaz meg, de ne szaladjunk ennyire előre!

Szívecsakra Kőbányán

Az Élő Közösségek a Kárpát-medencében szétszórta „ébredő magyarokat” fogja össze. Központjuk a térség szívecsakrájában, Kőbányán keresendő. Itt tartják heti összejöveteleik jó részét, amelyek jellemzően egy ismeretterjesztő előadás köré szerveződnek. A gyűlések helyszíne egy kevésbé autentikus általános iskola: az univerzum hatalmas népének leszármazottai a sokemeletes lakótelepi házak árnyékában kénytelenek összeverődni. Am ez csak a felszín, az is-

kolába lépve a frissen sült kenyér több tízezer éve változatlan illata csiklandozza az ember orrát. A meleg fogadtatáshoz néhány baráti szó is jár - főként a beavatottaknak. A szocreál épület még így sem változik jurtává, de az összkép máris kedvezőbb. A kenyér mellett ráadásul kaphatunk itt házi sört, ősmagyar lekvárt, de még különleges törölkendőt is, amellyel, ha minden igaz, maga Attila király törölte szárazra izzadt homlokát a catalaunumi csata hajrájában. Miután jóllaktunk, bevásároltunk, és sokatmondó pillantással üdvözlöttük „ősmagyar” testvéreinket, szétnézhetünk a könyves pultok között, mert itt még az is van, és micsoda választékot találunk! A kissé monoton őstörténet-összeesküvés - földönkívüliek sort egy puha fedeles Terminátor-kötet, jó pár agyonolvasott ponyva és egy rakás sci-fi szakítja meg. De van itt minden, mi szkíta szemnek és száznak ingere: lovas népek, ősi harcművészet, szittyá filozófia és igaz magyar hírmondó is. A jól láthatóan valódi közösséget alkotó vendégek legalább ilyen színes képet festenek, számolhatunk tehát a sztereotípiákkal, az ősmagyarsághoz nem kell feltétlenül nemezzisak és tarsolylemez. Honnét tudjuk akkor, hogy ki kicsoda és melyik oldalon áll? - tehetnénk fel naivan a kérdést. Szerencsére hamar megtudom, az igaz magyarokon látható egy jel, amely származásukat bizonyítja. Az nem derül ki, hogy ez pontosan mi, és merre található, így mindvégig bizonytalan vagyok, a mellettem ülő vajon nem a gonosz háttérhatalom ügynöke-e. Vagy esetleg én magam? Bár ez utóbbin nem lepődnék meg.

Miután „ősmagyar” testvéreimmel elfoglaltuk ősmagyar iskolai székeinket és elcsendesültünk, a szervezet egyik szellemi vezére, Matyasovszki Gábor hosszú és velős beszéddel köszönti az egybegyűlteket az év első összejövetelén. Mint a görög tragédiák és eposzok egykori közönségének, úgy tűnik, a kőbányai élő közösség tagjainak is megvan a megfelelő mitológiai háttértudásuk. Nekem azonban erősen kapaszkodnom kell, ha nem akarom elveszíteni a fonalat. A kiindulópont mindenestre ismerősnek tűnik: a szeretet áll mindennek a közép-pontjában. A körülöttünk lévő világ azonban gonosz és hazug, így saját magunknak kell megtalálnunk a boldogságunkat, a világ ellenében is akár. - De ne aggódjunk, a ciklikusság elve szerint a mostani nehéz idők után eljön a felemelkedés - mondja szelíd hangján Matyasovszki Gábor. Amit azonban nem várhatunk ölbe tett kézzel, tennünk kell érte, teremtenünk kell. Mindenekelőtt lemondani a tévé-előfizetést, a média ügyis csak hazudik. Persze nem állhatunk meg ilyen apróságoknál, hiszen újjá kell alkotnunk a társadalmi berendezkedést, majd meg kell váltanunk az egész világot. Itt rövid hatásszünet következik, ekkor a végtelen szkíta puszták csöndje telepszik Kőbányára.

Ősgén és őstudás birtokában

Ha kétségeink lennének a megvalósítás felől, gondoljunk arra, hogy a magyar nép hordozza magában a 35-40 ezer éves európai ősgént, mi vagyunk az őstudás hordozói, a teremő népe. A génállományunk mellett így a nyelvünk is egyedülálló, hiszen a magyar őrizte meg a legtöbbet az egykor létező ősnyelvből - derül ki a köszöntő beszédből. Innen egyébként egy kis kitérővel, már ha bírjuk még a tempót, a közösség elektronikus hírforrásaként működő Hun TV internetes műsorai segítségével újabb lépést tehetünk a fénylő igazság felé. Matek Kamill „bravúros” nyelvészeti-őstörténeti kutatásaiból megtudhatjuk, hogy Tibettől Ecuadorig mindenhol magyarul beszélnek. És ha ez még mindig nem elég, mértékadó szakembereik - mások mellett Czeke András és Korsch Péter - kutatásait követve beláthatjuk, hogy a magyarokat a Szíriuszról jött idegen lények avatták be az őstudás rejtelseibe, sőt, még az is előfordulhat, hogy mi, magyarok mindannyian a Szíriuszról származunk. A földönkívüliek ajándéka az időkódolóként használható Szent Korona is, amely magában rejtje az egyiptomi piramisok és Stonehenge köveinek titkát. Nem mellékesen a Szíriuszra a mai napig a Báthory család tagjai uralkodnak, néhány iratból pedig még az is kiderül, a bolygón a bocskai a legkedveltebb viselet. Ha mindezt magunkévá tettük, máris más színben látjuk a világot.

Persze valami lehet ebben a dologban. Félórányi „ősmagyar” fejtágítás után úgy érzem, mintha megállt volna az idő. Minden összefolyik, az előadások, tények és bizonyítékok úgy cikáznak a fejemben, mint egy virtigli szíriuszi úrhajó, amely eltévedt Tibet és Kőbánya között, és még nem is értünk a végére.

Hiszen adósak maradtunk az ellenség képével. Igaz, erre majdnem egy hetet kell várni, de mi az az egy hét a negyvenezer éves ősgének számára? A következő összejövetelre meghirdetett tudományos igényű sejtbiológiai előadást már csak a cím miatt is érdemes meghallgatni: Miért nem változik egérré a macska, ha csak egérféhéjért eszik? Persze ne téveszsen meg senkit a fantáziadús címadás, az emésztés Molnár Albina előadásában csupán ürügy, hogy végre leleplezhessük a világot irányító háttérhatalmat, amely a kötelező védőoltással

chipeket és gyilkos kórokozókat juttat a szervezetünkbe, hogy elveszejtessen. Az embereket bábként mozgó hatalmasok - tudjuk meg Molnár Albina erős (nyilván szíriuszi) akcentussal előadott műsorából - elhatározták, hogy ötszázmillió embernél több nem élhet a földön, a feleslegnek pusztulnia kell.

Módszeres népirtás

S itt akár vissza is térhetünk gyorsan Matyasovszki Gábor eszmefuttatásához. A mindenkori kormány - tudjuk meg a közösség vezetőjétől - csak a titkos társaságok játékszere, nincs igazi hatalom a kezében. Nálunk - hangzik el sokszor egymás után - már a rendszerváltás óta folyamatosan csak hazudnak, sőt: fekete mágiát gyakorolnak. Módszeres népirtás folyik immár huszonhárom éve, „a cél az igaz magyarság elpusztítása”, hogy kiszolgáltatassák hazánkat, vagyis az eljövendő korszak Kánaánját az idegen hatalmaknak. Mindent a multik irányítanak, és - hogy ki ne maradjon az obligát antiszemitizmus - a nálunk állomásozó izraeli hadsereg katonái őrzik a majdani betelepülők biztonságát. Az égbekiáltó gonoszsághoz ráadásul még a Vatikán is asszisztál, eltitkolva a magyarság igazi eredetét. Mindezt „a teremőhöz legközelebb álló népként” nem hagyhatjuk annyiban.

Elsőként a saját életünket kell megváltoztatni - hangzik el az ukáz - a világ majd velünk együtt változik. Tisztuljunk meg, és hagyjuk magunk mögött a félelmet. Ezt követheti a társadalom felrázása. Ám mivel a teremő népe nem kenyeret az erőszak, mindez csakis békés formában mehet végbe: nem lehet erővel, csak szeretettel. A központi irányítás helyett a kis közösségeknek kell magukra vállalniuk a vezető szerepet, így az emberek képességeik alapján kerülnek majd vezető pozícióba. És „így végre munkával teremtetett pénzből élhetünk”. A kissé naivnak tetsző felsorolás a beszéd egy pontján hirtelen nagyon is konkrét kiáltvánnyá változik: „töröljük el az államadóságot, vezessük be az alapjövédelmet mindenki számára, aki a Szent Korona alkotmánya szerint él és cselekszik, legyenek védővámok, népképviselő, és egy hírvivői-tanítói hálózat létrehozása is elengedhetetlen”. Ha ez mind megvan, leváltható végre az „illegitim kormány, és magunk mögött hagyhatjuk a haszontalan 3. Magyar Köztársaságot”. A politikusok helyére a tanítók lépnek, és a Szent Korona időkódolójának segítségével egyesítjük a világ népeit a nagy „Ősmagyar” szívcsakra nevében.

Nincs mitől félni...

Ezen a ponton adja fel az agyam a küzdelmet. Társaim elégedetten szedelődzködnék, én rémülten ülök a kényelmetlen iskolai széken. Bármerre nézek, megannyi bocskai bűjt Erich von Danikent látok magam körül. A bőröm alá juttatott chipekre gondolok, aztán a mérgező kondenzcsíkra, és már majdnem kétségbeesem, amikor eszembe jut a szíriuszi ősapám, aki most valahol a Mars körül úrhajózik, és egyszeriben igazi melegség önti el a szívemet. Hiába törnek az életemre minden percben, én a leghatalmasabb nép fia vagyok, nincs mitől félnem. A metró lejáratjánál még megmutatom a bérletem a gyanús kinézetű ellenőrnek, de ezzel vége, mostantól nekem a háttérhatalom nem parancsol, saját „ősmagyar” kezembe veszem az életem. Ideje felébredni!

(Átvétel a Magyar Nemzetből)

Bagdán Zsuzsanna

Spirituális piramisjáték

A lelki emberek meg a kegyelem

Két kifejezést nem bírtam sokáig megemésztetni: az egyik „a lelki emberek”, a másik a „kegyelem”. Sokáig olyan értetlenséggel néztem azokat, akik ezekről beszéltek, mint ahogy a nagyanyám szokott rám nézni, amikor a mikroblogokról, posztokról, jüzerekről beszélek neki. Persze, a nagyanyám nem a webkettes világból való, nem is csoda, ha nem érti annak a szavait. De vajon a lélek is olyan realitás, amit lehet nem használni, lehet kikerülni, vígan élni nélküle? Azaz: normális, ha nem értem pontosan ezeket a kifejezéseket? Aligha. Akkor pedig valamit kezdeni kell ezekkel a fogalmakkal.

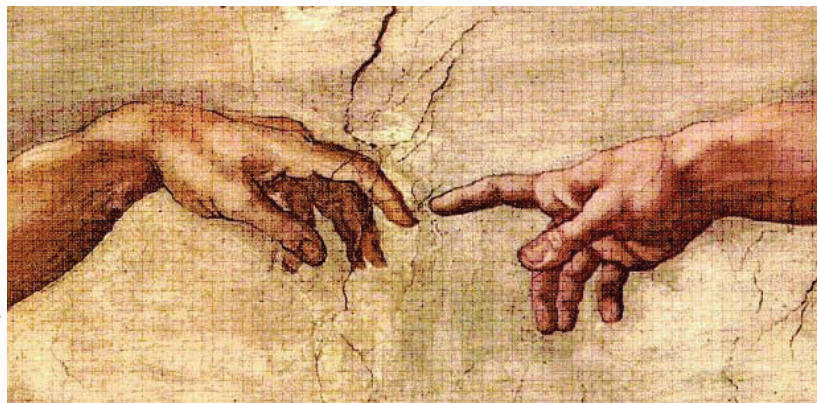
Első pont: vannak úgynevezett lelki emberek. Ki is a lelki ember? Számomra mindenki, akit foglalkoztatnak a lélek kérdései, aki tudja, hogy az ember önmagában életképtelen, és segítségre szorul: másik emberére vagy transzcendens erőre, és hajlandó is megadni másnak ezt a segítséget. Meggyőződése, hogy egyszer minden emberből lelki ember lesz, mert találkozik olyan kérdésekkel, amiket nem lehet más síkon megválaszolni, csak a lélekkel foglalkozva.

Lelki emberekhez fordulnak, akik valamilyen spirituális kapaszkodót keresnek, mert el- vagy újraindítani akarnak valamit az életükben, a lelkükben, és felismerték, hogy nincs ehhez saját belső erőforrásuk, vagy nem férnek ahhoz hozzá. Ebben az értelemben lelki emberek az asztrológusok, a családállítással, autogén tréninggel és egyebekkel foglalkozók, meg a sámánok, városi serpák és a tévé képernyőjén keresztül energiát küldő

gyógyítók is. Ők a lélek pótszereinek ismerői, sőt, a lelki piramisjáték leglelkebb építői.

Ugyanis nemcsak anyagi, hanem spirituális szinten is létezik piramisjáték a világban – olyan hálózatok épülnek, terjeszkednek, amelyek egy valójában nem létező szellemi hatalmasságon állnak, és amelyek a halálból, krízisből megmenekedést, „életmentő terápiát”, gyógyulást és fejlődést ígérnek, ami soha nem következik be. Még akkor sem, ha esetleg az, akinek „megmentették abban a szörnyű helyzetben az életét”, maga is terapeutának áll.

A márkák marketingstratégiája a lelki terápiák világába is beszívárgott: nem elég fogyasztani a márkatermékeket, hanem a nagykövetüké kell válni. A világmárkák elkötelezett mozgalmárokat akarnak, nem fogyasztókat, win-win helyzetet kínálva nekik. Ezért találják

meg az ilyen stratégiával működő lelki embereket hamarabb a krízisben lévő: mert ahogy a közgazdászok, mindenki a win-win helyzetekben hisz. Én megmenetek, te fizetsz, és elmondod a barátaidnak, hogy én mentettelek meg, akik utána ugyancsak hozzám jönnek a te hiteles tanúságtételeid miatt.

Figyeljük meg a folyamatot, és beszéljünk akár csak egy ártatlan válogatott csoport működéséről: segítséget kérsz, segítünk, meggyógyulsz, és gyógyulásod után kiképzünk segítőknek, és te is képes leszel másokat megmenteni, ez így mindenkinek jó. Kísértetiesen olyan, mint a keresztyénség, nem? Csakhogy a win-win – spirituális szinten – baromság. A lelkiségben nincs kölcsönös nyert helyzet, ott valaki mindig veszít, ott valaki mindig áldozatot hoz. Aki mást mond, hazudik, és nem stabilizálódott életű klienseket akar, hanem biztos vevőkört. Itt jutunk el a kegyelem fogalmához, ami

határt hűz a lelki emberek és a Lélek emberei között. A kegyelem az a valós érték, ami hiányzik minden más spirituális pumpolás mögül, s ami nélkül előbb-utóbb minden rendszer összeomlik. Mert igaz, hogy minden ember egyedülálló és értékes, csodálatos lény, de ez önmagában vajmi kevés.

A Lélek embere pontosan tisztában van saját gyógyíthatatlanságával, ahogy a cukorbeteg is tisztában vannak azzal, hogy a betegségük csak szinten tartható folyamatos gyógyszeradagolással, életmódváltással, odafigyeléssel. A Lélek emberének gyógyszere pedig nem más, mint amit kegyelemnek hívunk, és amivel napról napra él. De mi is a kegyelem? A Google örületesen hosszú és bonyolult fejtegetéseket talált arról, hogy az üdv- és egyháztörténet folyamán hogyan változott ez a fogalom, mi van benne és mi nincs. Ehhez az én agyam kevés. Ami biztos: a kegyelem a win-win helyzet megsúfolása. Isten olyasmint ad benne, ami nem jár nekünk, de ami nélkül elpusztulunk. Ami neki ráfizetés. Ami nélkül nem jön rendbe az életünk, de amit sosem tudnánk kifi-

zetni. Isten ebben nap mint nap megadja a feltételeket ahhoz, hogy jót tegyünk, egészséges döntéseket hozzunk, az életet és a növekedést keressük, ne a krízisintervenciót. A kegyelem az ő jelenléte az életünkben mindenféle sámán, spirituális idegenvezető és varázsolás nélkül.

A kegyelem nem jár alanyi jogon, de van. Kérhető és kapható, mint az inzulin, ami segít élni a krónikus betegeknek teljesen és jól, napról napra. Kérhető, hogy Isten, aki sokaknak olyan, mint a tumblr meg a twitter, hogy van, hallottak róla, de nincs róla saját tapasztalatuk, hajoljon le nap mint nap, és legyen az ember napi valóságává. Hogy az ember életének mindennapjai ne arról szóljanak, hogyan menekedjen meg az összeomlástól, hanem arról, hogyan élhet teljesen, örömmel, és hogy lehet olyan gazdag, hogy a szükségben lévőnek megmutassa, honnan kapható meg a legnagyobb érték – ingyen.

Kitekinő

„Szabadságom”

A legtöbb ember szabadnak hiszi magát, mert elmondhatja: „Azt teszem, ami akarok” — vagyis: „Kezemen nincs bilincs, semmi-
féle fizikai kényszer nem gátol.”

„Képes vagyok kielégíteni minden vágyamat, minden ösztönömet, senki és semmi nem gátol ebben.” Ez a fajta „szabadság” a vadállat szabadsága, de nem az emberé, még kevésbé a keresztényé, az Isten fiáé.

Ha bénán fekszel ágyadon, vagy ha szabadságvesztésre ítélve a zárka mélyén fogoly vagy, ha akarod, mégis szabad maradhatsz, mert szabadságod nem a tested, hanem a lelked szintjéhez tartozik. Te, egyedül te magad szabsz

határt — más emberek és tárgyi adottságok közbejötté mellett — szabadságodnak. Ha szabad akarsz lenni, meg kell önmagaddal küzdened, így megszerzed szabadságodat. Ha azt mondd:

„Nem tehetek róla, ilyen a temperamentumom ”

„Nem mondhatok le róla!”

„Nincs ugyan igazam, de mégsem engedek!”

„Miért gondolkodom így? Mindenki ezt mondja!...”

...akkor nem vagy szabad, hanem rabszolga. Önmagad, múltad, környezeted, a dolgok stb. rabszolgája.

A csónak nem haladhat szabadon előre, ha a parthoz rögzíti egy szál vékony kötélke. A léggömb nem szállhat el szabadon, míg kötélt tartja vissza a földön.

Nem is leszel „felszabadult” mindaddig, míg akárcsak egyetlen dologhoz vagy egyetlen személyhez valamilyen ellenőrizetlen kapcsolattal ragaszkodsz.

NEMZETI ÜNNEPÜNKRE EMLÉKEZVE...

Kis írka lapjaimra

Fehér cipő napunkra

A vágytalan hiányra

Padomra és a fákra

A mátká évszakokra

A meztelen magányra

Homokra és a hóra

Felírlak én

A halál grádicsára

Felírlak én

Az elrongyolt egekre

Felírlak én

Minden beírt papírra

A lápra mely penész nap

A boldog gyógyulásra

Minden üres papírra

S tóra mely eleven hold

A szétfeszülő veszélyre

Ha nincs: hamura, kőre

Felírlak én

S emléktelen reményre

Felírlak én

A nyíló női testre

Felírlak én

Ó képek aranyára

Baráti homlokra

S ez egy szó erejével

Harcosok fegyverére.

És felém tárt kezekre

Kezdek el újra élni

Királyi koronákra

Felírtalak én.

Hogy rád ismerjek s neveden

Felírlak én

Döbönt ablakára

Szólítsalak

Dzsungelre, sivatagra

Figyelmes ajkívekre

SZABADSÁG.

Fészekre, reketyésre

A csönd fölé magasan

Paul Eluard

Zengő gyermekkoromra

Felírlak én

(Somlyó
György
fordítása)

Felírlak én

Feldúlt rejtekeimre

Az éj csudáira

Ledőlt fároszaimra

Búmnak magas falára

Felírlak én

„Veszélyes lejtő elején állunk” – tiltakozás a kiskorúak eutanáziája ellen

A belga püspökök szerint a törvény olyan büntett, amely más életellenes kísérletek felé nyitja meg az utat. Nagy megdöbbenést váltott ki, hogy Belgiumban legalizálták a végső stádiumban levő kiskorú betegek eutanáziáját, „kegyes halálát”.

A brüsszeli parlament február 13-án, csütörtökön nagy többséggel véglegesen megszavazta a törvényt a katolikus egyház, a zsidó és a muzulmán közösség határozott tiltakozása ellenére.

A „kegyes halál” perverz logikájának, a fájdalomtól való félelem újabb megnyilvánulása ez, felülírva azokat a jogi és erkölcsi tartóoszlopokat, amelyekre civilizációnk mindig is épült. Elutasítja az életet, mint abszolút értéket és védelmezését természetes fogantatásától természetes végéig. A belga parlament 12 évvel azt követően, hogy bevezette az eutanáziát a felnőttek számára, 86 igen, 44 nem szavazattal és 12 tartózkodás mellett megszavazta a törvényt, amely lehetővé teszi a végső stádiumban levő kiskorúak életének megszakítását korhatár nélkül. Hasonló törvény már létezik Hollandiában, ahol a korhatár 12 év felettiekre vonatkozik.

Tomi Scholtes atya, a belga püspöki konferencia szóvivője nyilatkozott a Vatikáni Rádiónak a szavazást követően. A püspökök szolidárisak mindazokkal, akiknek volt bátorságuk kifejezni véleményüket kétértelműség nélkül. „Attól lehet tartani,

ni, hogy ez csak egy lépés, de a helyzet tovább romolhat az eutanázia kiterjesztésével a fogyatékkal élő személyekre, az elmebetegségeben szenvedőkre. Súlyos aspektusai vannak a döntésnek: veszélyes lejtő elején állunk. Tudomásul vesszük a helyzetet, de nem fogadjuk el” – nyilatkozta a szóvivő.

„Miután a belga parlament jóváhagyta a törvényt, Fülöp királyra vár, hogy aláírja. Elvileg lehetősége van, hogy elutasítsa ezt, bár ez nem megszokott és nagy vitát válthat ki. Fülöp király azonban legerősebb jelét adhatja a személy méltósága védelmének. Nagybátyja, Baudouin király hősiesen nem járult hozzá az abortusz legalizálásához 1990-ben.”

A CitizenGo elnevezésű szervezet internetes kampányt indított, amelynek keretében aláírással csatlakozni lehet petíciójukhoz. Arra kéri a belga királyt, hogy utasítsa el hozzájárulását a kiskorúak eutanáziáját legalizáló törvényhez. Már közel negyvenezen csatlakoztak a kezdeményezéshez. Többnyelvű honlapjukon lehet csatlakozni a petícióhoz.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

CSÍKSOMLYÓI PÜNKÖSDI BÚCSÚ

Erdélyi nagykörúttal

Utazás: autóbusszal /30-35 fő/.

Elhelyezés: 2-3 ágyas szobákban ***-os szállodában Sepsiszentgyörgyön.

Ellátás: Svédasztalos reggeli, előzetes megbeszélés szerint erdélyi ízekkel készített vacsora ételek.

Időpontok: 2014. június 5-10.

Részvételi díj: 68-70000 Ft /létszámtól függően/.

Program:

1. nap: Indulás 05.30 órakor Nagyatád Plébánia Templom.

Útvonal: Pécs – Baja – Szeged – Nagylak – Arad- Déva – Nagyszeben /itt városnézést is tervezünk, ez volt a Szász-ság fővárosa/ - Brassó – Sepsiszentgyörgy.

Szállás Sepsiszentgyörgyön.

2. nap: Ismerkedés Sepsiszentgyörgy és

Alsóháromszék nevezetességeivel, magyar nyelvű helyi idegenvezetővel.

Szállás Sepsiszentgyörgyön.

3. nap: Egész nap részvétel Csíksomlyón a Pünkösdi búcsún, útban a szálláshelyre Tusnád és Tusnádfürdő megtekintése.

Szállás Sepsiszentgyörgyön.

4. nap: Ismerkedés Kézdivásárhely – testvérvárosunk – és Felsőháromszék nevezetességeivel, magyar nyelvű helyi idegenvezető segítségével.

Szállás: Sepsiszentgyörgyön.

5. nap: Csíkszereda és a Csíksomlyói kegytemplom megtekintése, zárandoklat Mádéfalvára /250 éves jubileum/, ezután a gyimesi táj felfedezése, kegyeleti megemlékezés Gyimesbükkön az 1000 éves országhatárnál.

6. nap: Indulás 06.00 órakor. Útvonal: Sepsiszentgyörgy – Brassó – Segesvár – Marosvásárhely – Torda – Kolozsvár – Kalotaszeg /Kőrösfő/. Ismerkedés Erdély és Kalotaszeg művészetével, vásárlási lehetőség. Igény szerint Koós Károly lakóházának megtekintése. Késő délután Nagyváradon keresztül utazás Magyarországra.

Szervező: Keresztény Édesanyák Szent Mónika Imaközössége és a Plébánia Karitás Csoportja megbízásából Horváth Lóránt plébános úr egyetértésével.

Jelentkezni a plébánia irodájában lehet.

Id. Dr. Herr Gyula

Anselm Grün: Akarsz szabad lenni?

Jól jöhet egy olyan segítség, mely a fiatalban felmerülő kérdéseket közvetlen hangon és a keresztény hit alapján tárgyalja. Anselm Grün, az ismert bencés lelki vezető *Akarsz szabad lenni?* című műve ilyen könyv.

Talán soha nem gondolunk bele abba igazán, hogy a fiatalok közhelyszerű „Ki vagyok én?” kérdése milyen ellentmondásokat hordoz magában. Mert amikor a kamasz elindul, hogy megtalálja saját identitását, tulajdonképpen valami olyat keres, ami nincs is. Legalábbis még nincs. Hiszen ebben a korban alakulnak ki minden emberben azok a tulajdonságok, képességek, melyek aztán egész életükben jellemzik őket. Manapság az önazonosság megtalálása és felépítése a fiatal tízes éveitől eltarthat egészen húszas évei közepéig. Hosszú és válságos időszak ez, amikor az örömek és kudarcok hatványozottan épülnek be a személyiségbe. Ezért is jól jöhet egy olyan segítség, mely a fiatalban felmerülő kérdéseket közvetlen hangon és a keresztény hit alapján tárgyalja. Anselm Grün, az ismert bencés lelki vezető *Akarsz szabad lenni?* című műve ilyen könyv.

A szerző egészen az elején, vagyis az énkép kialakulásával kezdi. Ez egyszerre jelenti az azonosságok és a különbözőségek megtalálását. A családi vagy a nemzeti identitás egy közösséghez köt, ám sokkal nagyobb feladat annak felfedezése, hogy miben térek el a másiktól. Ez azért sem egyszerű, mert ilyenkor a kortárs csoporthoz való tartozás, sőt, a velük való szinte maradéktalan azonosulás rendkívül fontos. Fel kell fedezni azt a „kaput, melyet csak nekünk szántak” – utal Grün atya Franz Kafka klasszikus történetére.

Önbizalom, a hit szerepe, szabadság és barátság. Többek között ezeket a témákra tér ki a szerző egyszerű, a fiatalokhoz közelálló nyelvezettel. Az önbizalommal összefüggésben azt is kiemeli, hogy milyen fontos a szó második fele, vagyis a bizalom. A hit egyszerre lehet támasz és vezethet el a közösségbe. A felelősségről pedig így ír: „Felnőtt az, aki megfontolja, milyen hatással lesznek tettei önmagára és a környezetére.”

Hogyan lehet Jézus személyét közel vinni egy fiatalhoz? Főleg akkor, ha ezelőtt nem sokat hallott róla. Anselm Grün itt is az alapoktól indul el. Jézus Krisztus volt az, aki hitelesen beszélt Istenről. Éppen ezért ütközött mindenütt ellenállásba azok részéről, akik ki akarták sajátítani maguknak az Istent. Gyógyító is volt, aki nemcsak a testi bajokat, hanem az ember és ember, de legfőképp az Isten és ember között fennálló kapcsolatot is orvosolta. Ezután tér rá, mit is kell azon érteni, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. Úgy próbálja ezt közelebb vinni a fiatal olvasóhoz, hogy közben meghagyja annak misztérium jellegét is.

Ugyanakkor a szerző nem kínál kész recepteket. Inkább helyes megközelítési módok felé igyekszik terelni, ügyelve arra, hogy egyetlen fiatal sem szereti, ha kategorikusan megmondják neki, mit kell tennie. Éppen ezért például nem arról beszél, hogy mi az élet értelme, inkább arra mutat rá, hogy miért érdemes élni.

S végül visszatérve a könyv címéhez, Anselm Grün szerint a hit a szabadsághoz vezető út. Isten teszi szilárdra a lábunkat, akkor is, ha még nem teljesen tiszta, merre is fogunk haladni. Ezért is találunk a könyvben egyrészt rövidebb imákat, melyek a különböző élethelyzetekben, lelkiállapotokban segíthetnek. E mellett minden fejezet végén olyan meditatív gyakorlatot is ajánl a szerző, mely valóban segíthet abban, hogy önmagára lelhesen akár a fiatal, akár a már idősebb olvasó.

Baranyai Béla/
Magyar Kurír

FÉSZEK

Néha ott ringsz az élet-parton,
pihésen véded száz kicsi fiókád.
Fészek, néha hintázol tüskés ágakon,
s vihardanázó vad sors vár rád.
Néha-néha kivirulsz szépnek,
simogató, anyás melegségnek,
anyaság-fáján ringó álmodás vagy,
fészek, fészek puha, friss simítás, téged dalollak.
Fészek: álmovár szűz leányszobákban,

Fészek: fehérség az életkarneválban,
Fészek: a szívek végállomása,
Fészek: ritka virágok boldog, tiszta násza,
Fészek: varázsos, titokzatos erő,
Fészek: vad rohanásban áldott delelő,
Fészek: kormány céltalan hajókon,
Fészek: bűbájd ezer kis hálót fon,
Fészek: induló életek védőcserepe,
Fészek: édesanyánk simogató keze,
Fészek: férfitágy és asszonyi-csalétek,
Ó, de nagy erő, de nagy erő vagy, fészek

Pusztai Sándor

Az évezredes fügefa

Írta: [Folk Lina](#)

Keszekusza gyökérzetből születik minden ember. Egyes ágak rothadók, mások étellel teliek és vastagok. Szétágazók, ismeretlenek, néha vékonyak máskor különválnak a többtől. Egybekötik a múltat és a jövőt.

Minden ember a múltjának következménye, de rabja nem kell hogy legyen. Mert a gyökerek nem fojtogatnak, hanem táplálnak minket, és ha a múlt mérgétől elrothadnánk, mindig kapunk egy új esélyt a talajcserére.

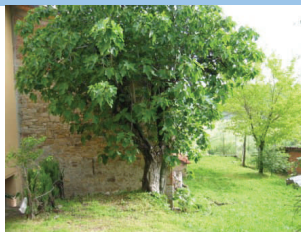
Nem látom át minden részletét a múltamnak, az örökségemnek bizonyos részei teljesen ismeretlenek számomra. Meglepődve hallom, ha valamelyik őszám hasonlított rám, vagy, ha egy megsárgult fényképen meglátom a saját arcvonásaimat. Ezek a titkok sokszor csak érdekességek, de néha veszélyesebbek a kénsavnál. Felégetik a jövőt, mielőtt az megszülethetett volna, mielőtt kiteljesedhetett volna.

Nem lehet felkészülni minden titokra, nem lehet minden örökölt rossz tulajdonságunkat lerázni, nem lehet a tökéletes emberi erővel létrehozni, éppen mint ahogyan az évezredes fügefákat sem ültetik át pusztá kézzel a sivatag mellől az oázisba. De, ahogyan a fákat beoltják a betegségek ellen, ugyanúgy a múltunk sem tarthat minket fogságban.

A dédszülők hibái miatt nem kell, hogy mi szenvedjünk, a szüleink rossz döntései miatt nem nekünk kell megfizetni az árat, a fiatalok túlkapásaink miatt nem kell örökké megőrizve járnunk. A sötét árnyék, amelyet az évszázadok a családunkra hoztak, igenis szertefoszlik.

Az örökségem nem a múltamból ered. A jövőm már nem az ősi gyökereimben rejlik. A döntéseim felett nem az adott tulajdonságaim uralkodnak. A gyengeségem erőmmé válik és a leomlott falaimmal dicsekedhetek. Az anyáim rossz döntéseit nem követem el újra, én már felfegyverezve küzdök ugyanazokkal a hibákkal.

Új gyökereket kaptam, új Édesapát. A földet, amelybe beágyaztam a gyökereimet, életre kelti a Víz. Az elhalt ágaimat lenyes-ték, a gyümölcsseimből jóllaknak a gyerekek. Az ágaim alatt hűsölhetnek, felmászhatnak az égig. Az én örökségem oltalom lesz az utánam jövőeknek, az életem a szabadságnak állít élő példát. Biztonságot és stabilitást hagyok magam után, tisztességet és igazi értékekkel teli gyümölcsöket. Azonban, pusztá kézzel senki sem ültetheti át az évezredes fügefát...

Michel QUOIST

Volt egyszer egy furulya..
Volt egyszer egy furulya meg egy juhász.
Egy szép napon így szól a furulya a juhászhoz:
Ide figyelj csak! Szerelném megismerni az életet.
Engedj, hadd utazzam. Adj el engem..
Így is történt, s a furulya világgá ment.
Városról városra járva bosszúságok érték:
Előbb egy sznobnak nagy szalonjában a kandalló tetején.
Aztán következett a hosszú egyhangúság a kábítószeresnél.
Majd a hazugság egy kígyóbüvölőnél.
A politika egy baloldali értelmiséginél.
Végül ezt mondta:
„Juhászom, én kedves juhászom, semmi sem helyettesít téged.
Oly jól is éreztem magam, amikor néha napján szívesen játszottál rajtam...”

Hússal töltött burgonyaladik Vidáék konyhájából

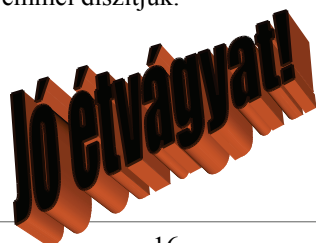
Hozzávalók:

8 közepes burgonya, 1 kk. köménymag, 1 babérlevél, só, bors, 1 közepes fej hagyma, 20dkg darált sertéshús, 1 gerezd fokhagyma, 1 tojás 1 sárgája, 4-4 dkg reszelt trappista sajt, 1kk. mustár, 1 kis csokor petrezselyem, 1mk. pirospaprika, 1 csipet szárított kakukkfű, diónyi vaj a tálhoz, 2dl tejföl.

Elkészítés:

A burgonyát alaposan megmossuk és annyi hideg vizet öntünk rá, hogy bőven el-

lepje. Köménymaggal, babérlevéllel és 1 ek. sóval ízesítve a forrástól számított 20 percig főzzük. Leszűrjük, még melegen meghámozzuk, kissé hűlni hagyjuk. A hagymát és a fokhagymát megtisztítjuk. A hagymát a darált húshoz reszeljük, hozzáadjuk az áttört fokhagymát, 1 tojást, 4 dkg reszelt sajtot a mustárt a finomra vágott petrezselymet a pirospaprikát és a kakukkfűvet, ízlés szerint sózzuk, borsozzuk. A burgonyák tetejéről levágjuk a kalapjukat, aljukról pedig egy vékony szeletkét, hogy ne billegjenek, belsejüket kivájjuk. A kivájt darabkákat megtörjük és a masszához keverjük, majd megtöltjük vele a ladikokat. Vajjal kikent tűzálló táliba rakosgatjuk őket, lefedjük alufóliával és 180 fokra előmelegített sütőben 25 percig sütjük. A tejfőben elkeverjük a maradék 1 tojássárgáját és egy kevés sót, megkenjük vele a burgonya kalapkákat, megszórjuk 4 dkg reszelt sajtval, és fólia nélkül további 15-20 percig sütjük. Petrezselyemmel díszítjük.

Lám ennyi csak, mit ma elértél

Mások helyett elmondtad az imát
S a te kérésed meghallgatatlan maradt.

Betegeknek, kik sajkáik elkötötték,
Csempésztél csöpp reménysugarat.

Fecskéket csaltál pár szegény-
ereszre.
Dalt daloltál daltalan ablakok alatt.

Teltfényű, tükrös gyermekszemekben
Megcsillogtattad Istent s magadat.

Nem sok, hidd el.
Mire vagy hát büszke?
A mindenséghez annyi, amit tettél,
Egy fűszálat, mit letiport a láb,
kiegyenesítettél...

A BOLDOGMONDÁSOK MARGÓJÁRA

Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.

Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.

Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert öröms lesz az életük.

Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.

Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.

Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrától, mert sok zavartól kímélik meg magukat.

Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.

Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem ki-borulók többé.

Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak útjukra.

Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.

Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.

Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert újuk napfényes lesz.

Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágunk, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.

Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük.

Dr. Gyököcssy Endre

(Máté ev. 5. rész 1-12. versekhez)

Az indiai maharadza boldogtalan volt. Pedig mindene megvolt, amit halandó csak kívánhat magának: fényűző palota, nagy gazdagság, intését leső rabszolgák, folytonosan megújuló szórakozások, nők, akiket hetenként többször is váltogatott. Mégsem volt boldog.

Egyszer fölkereste főminiszterét, és az iránt érdeklődött nála, mit kellene tennie, hogy boldog lehessen.

— Senki sem boldog — volt a válasz.

Elégedetlenségében a maharadza mindenkinek, akivel csak találkozott, föltekerte a kérdést. Az egyik bölcs. — vállalva, hogy árt majd a tekintélyének, — saját boldogságreceptjét adta meg neki: „Valamilyen boldog ember ingét kell magára vennie, s Ön is az lesz.” A maharadza szétküldte embereit az egész országba a megbízatással, hogy találjanak egy boldog embert, s hozzák el az ingét. A küldöttek szétszéledtek az országban, és kérdőre fogták az embereket. Mindenütt ugyanaz volt a válasz: „Nem vagyok boldog.”

— Nekem csak egy kis darab földem van, s a családomat sem tudom ellátni élelemmel.

— Nem érzem jól magam a magam bőrében; nem jövök ki

magammal.

— Rettenetesen unatkozom.

Se gazdagok, se szegények, se férfiak, se nők, se felnőttek, se gyerekek, senki sem volt boldog,

A követek szinte már reményüket veszítették, amikor egyikük,

valamelyik nagy hegység mélyén barlangot fedezett föl, és ott jógit talált. Ezek elhagyták a világot, hogy megközelítsék az isteni valóságokat. Semmijük sem volt, s naponta egy szem rizs volt az eledelük. A küldött megkérdezte az elsőtől, akivel találkozott:

— Boldog vagy?

— Én? Tökéletesen.

— Akkor add nekem az ingedet.

A bölcs világos és mély tekintetét egy pillanatra beszélgető partnerére

re szegezte, majd olyan gesztussal, amely magától értetődőnek hatott, így szólt:

— Nagyon szívesen neked adnám az ingemet. De már régóta nincs.

Régi indiai legenda

Márciusban Szent-Gály Katával

1. A böjt azért szükséges,
hogy bennünk a lélek erőre kapjon,
éppen ezért ne korlátozzuk az étkezés
területére, hanem éljünk vele mindenütt,
ahol nagyobb fegyelmezettségre van
szükségünk.

2. A szándékos rossz olyan teher,
mellyel senki sem képes feljutni
az istenközelség magaslataira.
* * *

Csak az válik üdvösségedre,
ha a magad hibáival foglalkozol,
és nem a másokéval.

3. Az igazi megtérés nem látványos,
mert az mindig belül, a szívben törté-
nik,

abban a mélyben, ahol egyedül va-
gyunk önmagunkkal,
-- és már csendben is vagyunk.

4. Az állandó újrakezdés
olyan ragaszkodás a jóhoz,
melyet joggal nevezhetünk kitartás-
nak.
* * *

Amikor elfog a kísértés,
hogy Isten nem szerethet téged,
vedd kézbe keresztedet, nézd sokáig,
nézd szótlanul,
-- és gyötrődésed elcsendesedik.

5. Az Úr külső szenvedését
megismerhetjük az Evangéliumból,
de a belsőt: csak saját szívéből.

6. Mások sorsából jöttem,
sorsom másokkal összeköt,
-- de mégis: a búzaszemek
nem különállók-e a kalászbán,
s nem jár-e magányos utat
a vadlúd-ék minden madara?
* * *

Legyünk egyszerűek, hogy elérhetők
legyünk, -- Istennek és testvéreinknek is!

7. Akár szereplők vagyunk az élet színpa-
dán, akár a névtelen tömeg tagjai:

nekünk, akik hiszünk,
az élet értelmére kell rámutatnunk.

8. Isten olyan csodálatos szeretet,
mely áradni és boldogítani akar
az önzés árnyéka nélkül.
* * *

A méricskélést és az adok-adsz lelkületet
nem a keresztények számára találták
ki.

9. Ha te kereszténynek tartod magadat,
akkor nem hasonlóan, hanem azono-
san kell gondolkodnod Krisztussal!

10. Ha gyermekünket megtanítottuk a
hitre, még nem biztos, hogy meg is marad
benne, de ha jó és segítőkész emberre
neveltük, mindenképpen remélhetjük

számára Isten nagylelkű irgalmasságát.

* * *

Helyesen élni nagy feladat,
de ugyanakkor nagy művészet is.

11. Igazi arcunkat a hétköznapiak mutat-
ják meg, és az az ima, mit betett ajtónál
végzünk.

12. Van kegyelem, mit hallgatagon ör-
zünk a lélek mélyén, és ez sokkal jobban
formálja életünket, mint az, melyről be-
szélni is tudunk.
* * *

Krisztus

csak a hívására várja válaszukat,
és nem arra, hogy értjük-e jövőendő
terveit.

13. Isten szemében az ember nem tömeg-
cikk, --

Ő mindenkit egyénileg szeret,
és egyénileg vezet.

14. A mindennapi választások jó és rossz,
jó és jobb között istenszeretetünk meg-
vallásának alkalmai.
* * *

Aki őszintén sajnálja, hogy nem tud meg-
tenni valami szívességet: jól áll a szere-
tetben.

15. Krisztus útja szűk és meredek,
de országutak sem vezetnek hegy-
csúcsokra.

16. A szelídek nemcsak a Földet bírják,
-- ők meghódítják az Isten szívét is.
* * *

Ha valaki megbántott,
és te megkönnyíted a kibékülés útját:
Krisztus kívánsága szerint cselekedtél.

17. Az ellenségszeretet nem könnyű --
de csak az érti meg Krisztust,
aki megérti ennek nagyszerűségét!

18. Családfőnek lenni nagy feladat,
és még nagyobb hitbeli felelősség:
gyermekünk a legelső Isten-képet
az édesapa után fogalmazzák meg
maguknak.
* * *

Ha a keresztény családokban
mindennap imádkoznánk papi hivatá-
sokért: lennének is hivatásaink.

19. Szent József szegény és egyszerű ács,
de lélekben oly gazdag és nagyszerű
ember, hogy az Atya hatni engedí egyéni-
ségét az Ige fejlődő emberségére.

20. A közösségben mondott ima helyes és
szükséges, de nem pótolja az egyéni
imádságot.
* * *

Szeresd az Evangélium nyugtalanító
mondait: ezek emelnek ki
a kényelmes kereszténységből.

21. Azért beszélj,
hogy gazdagabbá tégy másokat,
és azért hallgass, hogy önmagadat
tedd gazdagabbá.

22. Krisztus számít rád,
-- mint a méceszláng is számít olajára,
hogy másoknak világítani tudjon!
* * *

Amikor imádkozunk, nemcsak Istent
fedezzük fel, hanem saját magunkat is.

23. Végtelen hívások között élsz --
neveld szívedet felfogóképessé!

24. A gyermek mindig reménység,
egy országé, egy népé, a miénk --
és az, aki hite által gyermekké tud
lenni: Isten reménye a Földön.
* * *

Isten megkérdeteti Máriát:
vállalja-e Krisztust, választ vár tőled
is: vállalod-e hitedet?

25. Az Ige: az Öröklétezésű Szó
felvette élő írásjegyet emberségünk-
nek, hogy Jézus Krisztusban
nekünk való módon ki tudjuk betűzni,
milyen az Isten.

26. A bűn legfélelmetesebb következmé-
nye: annyira eltompulni,
hogy már nem érzünk büntudatot sem.
* * *

A kárhoz az a lét, mely értelmetlenné
vált. Véletlenül nem kárhozik el senki,
de vigyázzunk: az oda vezető utak
nagyon kényelmesek.

27. Sokan azért nem találják el Istenhez,
mert jelenléte nem látszik át a mi éle-
tünkön.

28. Szenvédéseinket viseljük keresztény
módon, vagyis nemcsak türelemmel és
megadással,

hanem egy olyan méltósággal is,
mely azokhoz illik, akik tudják,
hogy tanúságtételre hivatottak.
* * *

Hívó embernek nincs szüksége rá,
hogy letagadják helyzete komolyságát.
29. Ne a halálra készülj, hanem az örök
életre!

30. Az Olajfák-hegyi órák sötétek,
de a hit által felragyog bennünk Krisz-
tus verejtékező alakja, aki szenvedés-
közösségre hív meg bennünket.
* * *

Semmi sem ad olyan nagy békét a szív-
nek, mint a bizalommal mondott jézusi
szó: Legyen meg a te akaratod!

31. A keresztútról azok elmélkednek szí-
vesen, akik szenvednek,
-- és akik nagyon közel állnak Krisz-
tushoz.

A mi haladó reakciósaink

Czakó Gábor

A reakciós természetesen reakciós a szó eredeti, semleges jelentése szerint „ellenhatás, visszahatás”, még inkább a minálunk még a szótárakban is átpolitizált értelmében: „az önmagukat túlélő osztályok és személyek politikai és gazdasági ellenállása a társadalmi haladással szemben”.

A varázsszót a szovjet helytartóként haladó Rákosiék bunkóként használták a nemzet színevirága ellen: mindenkinek kijárt, aki szerette a hazát. Reakciónak bélyegezték a magyar társadalom sajnos lassú, mégis természetes haladásának eredményeit: a közösségi és magántulajdont, a lelkiismereti, vallás-, tudományos, oktatási, művészi, gyülekezési, szervezkedési és szólásszabadságot, az általános politikai, erkölcsi és gazdasági felelősséget, a természetes élethez való jogot és persze a közösségeket, különösen a családot. Még sorolhatnám, de bárki kiegészítheti a listát a maga tapasztalatai szerint.

Kétségtelen, hogy a fülsiketítő és lélekszakasztó erővel bömbölő párt propaganda ellenére előbb-utóbb minden értelmes ember előtt nyilvánvaló lett, hogy kommunisták-szocialisták a hazugok, a reakciósok, ők a haladás ellenségei és a hülyeség baráta. Teleépítették az országot - varázsigéik szerint új, korszerű, modern, haladó, fejlett stb. - lakótelepekkel, üzemekkel, pártfőiskolákkal, amelyek már alapkövük letételekor elavultak voltak. A hülyeség azonban hülyeség. Nem szidalom, értelmi állapot. Tessék belegondolni! Meg akarták támadni 1948 után a rosszkedű Jugoszláviát, ezért (?) zseb-Maginot-vonalat építettek a Muravidéktől Makóig a déli határon - akkori pénzen számolva is milliárdokért! Erre kellett a békekölcsön - nevében is Őszöd előzménye.

A szocialista műszaki fejlődés örök érvényű példája a Moszkvics autó. A szovjet csapatok hadizsákmányként leszerelték, és a Szovjetunióba szállították a korszak legjobb személygépkocsiját gyártó Opel-üzemet. Fölépítették, működésbe helyezték, s legurult a szalagról - a Moszkvics. Aki észrevette, és elstogta, hogy a király meztelen, az reakciós lett, a régi rendszer híve, fasiszta, sovíniszta. A magyar önrónia ötvenhatos gyöngyszeme szerint Budapesten tízezer gróf harcolt a szovjet tankok ellen. 2006. október 23-án a forradalom ötvenedik évfordulójára

emlékezve, a pribékké alázott rendőrök segítségével a saját szemüket lötték ki a járókelők, és Budapest-szerte a középületekben, például a (magyar?) Rádió udvarán önmagukat verték az utcán összefogdosott kíváncsiak.

Ugyanazok a Mucsával, hitlerezéssel korszerűsített jelzők olvashatók Kun Béláék bukása után menetrend szerint az európai és világsajtóban mindenkor, amikor Magyarországon tényleg haladó, azaz a korproblémákat látó, s azokat leküzdeni kész irányzat kerül kormányra, mint Nagy Imréé, majd 1990-ben Antall Józsefé. Hát, még ha képes is a megoldásra, és munkájának eredményei oly élénken látszanak, mint most a Fidesz és a KDNP vezette polgári szövetség négy éve után!

Ilyenkor a mi igazi reakciósaink „visszakívánják a régi rendszert”, és bömbölnek a Világbank, Bilderbergék, a Valutaalap, a megcsontosodott EU-bürokrácia meg a pénzista sajtó fülebe, mindenkibe, aki érdekelt Gazdaságkor folyamatos válságának fönntartásában. Reakciósaink annál kevésbé bírnak magukkal, minél élénkebb dohányaszagot éreznek szívárogni a magyar államkasszából. Látásuk is kiélesedik; látják, hogy szalad a ló elfelé.

Majd megszakadt a haladó és népbarát szívük, amikor Orbán Viktor bevezette a bankadót. Sikítottak, hogy a világ belerezgett. Itt-ott dobtak is nekik csontocskát, ámde a gazdag országok utánozni kezdték a banknyúzó Orbánt. Haladó reakciósaink még a fejük is belefájdult volna, ha azon törnék, hogy merre az előre... És a bajok sokasodnak. Egyre-másra maradnak itthon a fiatal diplomások, az adósságbilincsbe vert önkormányzatok föl-szabadulnak, dolgozni tanulnak azok, akik soha nem próbálták, a tanítóknak -gyógyítóknak kezd rendes jövedelmük lenni, csökken az államadósság, az infláció, és ami a legszörnyűbb számukra, a külföldi magyarok is hazataláltak közel száz év múlva anélkül, hogy az ő tömérdék hazug rémjóslatukból egy fikarcnyi bevált volna. Mi más az újjáéledt, „korszakváltó” őszödi Böszme szövetség, mint „az önmagukat túlélő osztályok és személyek politikai és gazdasági ellenállása a társadalmi haladással szemben”?

Az „egyszerű nép” persze nem búvárolja az Idegen szavak szótárát meg a történelmet, a nagypapát sem kérdezi, mert az öreg is a rémfilmeket, meg a műciciket bámulja a tévében. Ám arra még emlékszik, hogy aki hazudik, az lop is. Ennyi elég neki a tisztánlátáshoz. Az meg nem érdekli, hogy a mi házi reakciósaink mikor haladók, mikor nem.

A szerző író

EGYHÁZI HUMOR

Egy nyári napon a benzinkútnál egy pap tankolás után fél órát várakozik a pénztárnál. Mikor sorra kerül, a pénztáros mentegetőzni kezd:

- Elnézést atyám, de ilyenkor, a nyári szabadságok idején, mindenki a hosszú utazás előtt, az utolsó pillanatban jön.

- Tudom mire gondol. - mondja a pap - Az én szakmában is így van ez.

Görögországban a Meteórák sziklakolostorba régen csak úgy lehetett felmenni, hogy az embert felhúzták egy kötélen függő kosárban. Egy nap egy turista ment oda, és egy szerzetessel együtt beült a kosárba, hogy húzzák fel. A turista lenéz a mélységbe, megborzong, megnézi a kötelet, amivel húzzák őket, majd megkérdezi:

- Mondja, milyen gyakran cserélik a kosár kötelét?

Mire a szerzetes:

- Valahányszor elszakad...

A falusi plébánia kertjében valaki folyton megdézsmálja az almáját. A tisztelendő úr elveszti türelmét és kiírja egy nagy táblára:

"Isten szeme mindent lát"

Néhány nap múlva valaki aláírja:

"Lehet hogy Isten szeme mindent lát, de türelmes és nem rohan feljelentést tenni!"

- Plébános atya kérem, igaz az, hogy már a Paradicsomban is volt ruhamoly?

- Bizonyára volt, kisfiam.

- És miből élt, amikor még az emberek nem viseltek ruhát?

A hitoktató a teremtés csodáiról mesél a gyerekeknek.

- Nem gondoljátok, hogy igazán csodálatos dolog az, ahogyan a kiscsirkék kibújnak a tojásból?

Az első Pisti élénken tiltakozik:

- Nem! Szerintem sokkal csodálatosabb lehet az, ahogyan bebújnak!

BOMBASZTIKUS TÁBOR BOGÁCSON!!!

- Bogácsi, mezőkövesdi
strandok

- Chegway a Bükkalján

- Várostrom Sirokon

- Túra a Kaptár-kövekhez,
Cserépvárhoz

- Tábortüzek,
sok-sok
játék

Jelentkezni elsős kortól lehet

Résztvételi díj: 18.000 Ft

(az összeg csökkenthető)

Szülői tájékoztató:

2014. május 30. 17 órakor a
plébánián

**Kerettörténet:
Tolkien: A Gyű-
rűk Ura c. film**

Mikor lesz a tábor?

A lányoké : júl. 14-19.

A fiúké: júl. 21-26.

Nem hittanosok is jöhetnek, vidéki barátod és barátnőd is!

Felnőtt kateké- zis március 14-én az esti misét kö- vetően!

Témánk:

A keresztény—az Élet Ke-
nyerével táplálkozó ember

Helyszín:

A kolostor Hajnal Zénó ter-
me

Hóvirág

Mint holt leány ajkán a megfagyott csók,
Olyan hideg s fehér.
Nem áraszt illatot, a lelke alszik,
Nincs benne vér.

Ijedt hírnök. Mint ama márciusnak
Remegő angyala,
Kinek fagyott ezüstből volt a szárnya
És dérből a haja.

De elrepült ajkáról az örök szó:
Üdvözlégy Mária!
A holt földnek a megváltó tavaszra
Már nem soká kell várnia.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520